

Kampagne for kaos og forvirring

– led efter det britiske spor

Leder fra LaRouche PAC, USA, 2. okt., 2017 – Historien om Imperium er historien om »del og hersk«. På et tidspunkt, hvor menneskets historie står over for en transformation sådan, som vi i dag oplever, med det store potentiale for et nyt paradigme for hele menneskeheden, baseret på den Nye Silkevejspolitik for global udvikling, skal man se på større destabiliseringer med en skarp lugtesans, der lugter det beskidte spor af Imperium.

Som Helga Zepp-LaRouche i dag mindede verden om: Nationalstaten er Imperiets fjende.

Det britiske Imperium har altid promoveret ideen om »Regionernes Europa«, der var baseret på etniske og religiøse forskelle, som var belejligt for destabiliseringer af nationalstater, der ikke var samarbejdsvillige. Hvem står bag krisen i Catalonien, der truer, ikke alene Spanien, men hele Europa? Hvem var det, der opdelte Cameroun i engelsk- og fransktalende sektorer efter Første Verdenskrig, og nu har aktiveret kravet om uafhængighed for den engelske sektor, som har ført til 17 dødsfald i dag og potentielt kaos i morgen? Bemærk, at Kina nu er Camerouns førende handelspartner, som det er tilfældet med nationer i det meste af Afrika, og nu er i færd med at bygge et undersøisk kabel fra Cameroun til Brasilien, som vil betjene alle nationerne i Afrika og Sydamerika.

Hvorfor har Israel så åbenlyst støttet den kurdiske folkeafstemning, der destabiliserer ikke alene Irak, men også Iran, Syrien og Tyrkiet, hvis regeringer har været et mål for London og Wall Street?

Det fuldstændig tossede, horrible mordorgie i Las Vegas må ikke afskrives uden at følge sporet, snarere end at acceptere historien om den »enlige morder«, der så ofte har været brugt til at skjule sandheden.

Det måske mest klassiske eksempel på britisk del-og-hersk er iscenesættelsen af den israelsk-palæstinensiske konflikt, der er blevet brugt til at opsplitte hele verden i det seneste århundrede. I dag er det et prøveeksempel for de to paradigmer, som menneskeheden står overfor. I dag mødes de to palæstinensiske bevægelser, Fatah og Hamas, i Gaza for at drøfte forsoningen af palæstinensisk styrelse. De fleste presserapporter og »ekspertanalyser« afskriver denne bestræbelse som værende dømt til nederlag, af samme grund, som lignende bestræbelser tidligere er mislykkedes.

Men, i dag er der en forskel – Bælte & Vej Initiativet. En palæstinensisk forretningsmand, Munib al-Masri, annoncerede søndag en plan for at skabe et selskab, der er helliget til udviklingsprojekter i Gazastriben til støtte for Kinas Bælte & Vej Initiativ. Al-Masri er viceformand for det Internationale Handelskammer for Silkevejen. Formanden for denne institution, Lu Jianzhong, der er præsident for CCCC International Holding Ltd. i Kina, har været involveret i byggeri af infrastruktur i hele Afrika og besøgte i sidste uge Vestbredden, hvor han mødtes med præsident Abbas og økonomiminister Odeh.

Det er netop den Nye Silkevej, der kan forandre historiens imperiegeometri, og som kan skabe fred gennem udvikling. Genopbygningen af Syrien, f.eks., er allerede begyndt gennem det internationale samarbejde mellem Rusland, Kina og andre, der er involveret i Bælte & Vej-processen.

Der er al mulig grund til at mene, at denne historiske Nye Silkevejsproces kan lykkes med virkelig at forene verden i det nye paradigme. Præsident Trump har sagt, at han ønsker at gøre Amerika stort igen gennem samarbejde med andre store nationalstater, der hver især sætter deres eget folk først, men samarbejder i harmoni med alle andre nationalstater. Dette var grundlaget for den Westfalske Fred i 1648, som afsluttede de religiøse krige i Europa og skabte den moderne nationalstat. Dette er den konfucianske harmoni, der har inspireret Kinas mirakuløse vækst ud af fattigdom i løbet af de seneste årtier, efter Kulturrevolutionens mareridt.

Det kupforsøg mod præsident Trump, der udføres af det forbryderiske slæng omkring Robert Mueller, kan og må knuses ved hjælp af [EIR-dossieret](#), der er udfærdiget til formålet.[\[1\]](#) Det er netop samarbejdet mellem USA, Rusland og Kina i den Nye Silkevej, der adresserer alle nationers og alle folkeslags fælles interesser, og som har været EIR's og Schiller Instituttets mission siden deres grundlæggelse. Nu er vores tid kommet.

Foto: Folkeafstemning i Catalonien; folk, der protesterer på Las Ramblas for uafhængighed fra Spanien. 2. okt., 2017. (Sasha Popovic / Flickr / CC BY-NC-ND 2.0)

[\[1\]](#) Se også: [LPAC Internationale Webcast, 29. sept.](#)

Om Den westfalske Fredstraktat – som Tony Blair i 1999 erklærede for ophævet!

Den westfalske Fred er de aftaler, der kom ud af de forhandlinger, der fandt sted fra 15. maj til 24. oktober 1648 i de to byer Osnabrück og Münster i Westfalen. Freden afsluttede trediveårskrigen i Tyskland/Europa – og henved hundrede års religiøse krige i hele Europa. Forud gik fem års løbende forhandlinger med alle krigens parter: næsten alle stater i Europa. Konferencen blev et forbillede for senere konferencer. Princippet om staternes ligeberettigelse og uafhængighed af de sædvanlige koalitioner var med til at gennemføre freden.

Af ekstrem vigtighed var Tony Blairs tale i 1999 i Chicago, hvor han de facto erklærede den post-Westfalske orden; grundlaget for international lov var forbi og skulle erstattes af såkaldte humanitære interventioner over hele verden, som i USA førte til doktrinen om Ansvar for at beskytte ('Responsibility to Protect, R2P'). Nu begyndte Blair-doktrinen omgående at komme i total konfrontation med Putin-doktrinen. Putin, som sagde, at international lov skulle respekteres, at FN's charter skal opretholdes, at ethvert lands suverænitet ikke kan krænkes – i sammenligning med Blair, som sagde nej, vi kan finde påskud til at intervenere militært over hele verden. (-red.)

Forslag til fordybelse:

Helga Zepp-LaRouche: [»Tiden er inde til at skabe en verden uden krig«](#).

Hovedtale ved Schiller Instituttets 30-års jubilæumskonference i New York, juni 2014.

Et must!

Billede: Ratificeringen af Fredsaftalen i Münster, malet af Gerard ter Borch (1617-1684).

Egon Bahr: Vi har brug for noget i lighed med Den westfalske Fredstraktat

23. jan. 2015 – Mod slutningen af Frankfurter Allgemeine Zeitungs et-dages forum for sikkerhedspolitik i Berlin i går eftermiddags, sagde den tyske »Ostpolitik« grå eminence, Egon Bahr (socialdemokrat), at konflikten i Ukraine kun kan løses på et niveau med direkte forhandlinger mellem Den europæiske Union og Den eurasiske Union. Ukraine må aldrig blive medlem af NATO; det må forblive neutralt, ligesom Sverige, Finland og Schweiz; og ukrainerne må finde en formel for sameksistens og samarbejde mellem den vestlige, latinske kirke og den østlige, ortodokse kirke, sagde Bahr.

Dernæst sagde han, at hele verden har brug for et nyt system, der er acceptabelt for alle nationer, for at gøre en ende på krig: »Det, vi har brug for, er noget i lighed med Den westfalske Fredstraktat.[\[1\]](#) Denne traktat omfattede gensidig anerkendelse af hver af medunderskriver-staternes ukrænkelighed, samt forpligtelsen til ikke-indblanding i nogen stats interne anliggender. Dette var bindende aftaler. Denne traktat var i kraft i flere hundrede år; og det er, hvad vi i dag har brug for.«

Bahr sagde, at en sådan aftale naturligvis medfører, at man accepterer stater og samfund, der ikke har demokratier af den art, som Vesten gerne så der. Og hvilken form for demokrati ville for resten være ønskværdig: måske Singapore-modellen, et ikke helt demokratisk system?

Bahr sagde, at da han og hans modparter forhandlede Ostverträge (Østaftalerne) i 1970, kom den ideologiske forskel aldrig til diskussion; sovjetrusserne forsøgte ikke at omvende Bahr til at blive kommunist, og han forsøgte heller ikke at omvende dem til demokrater. Det gjorde traktaterne mulige, og da USSR indvilgede i den tyske genforening i 1990, blev disse traktater endda transformeret til en venskabsaftale mellem Tyskland og Rusland – der stadig er i kraft i dag, selv om

nogle mennesker foretrækker ikke at tage hensyn til dette.

[1] 1648

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Instituttets konference i New York, den 17. januar 2015: Del III

(Se Del I [her](#). Se Del II [her](#).)

En fremvoksende, ny verdensorden

Men det er ikke godt nok. For i mellemtiden, i løbet af det sidste halvandet år, er en helt anden model for verdensordenen vokset frem.

Da Kinas præsident Xi Jinping for halvandet år siden i Kasakhstan meddelte, at han ville bygge Den nye Silkevej i Den gamle Silkevejs tradition, refererede han til dette:

Dette er Mogao-grotterne i Dunhuang. [klip slut]

Jeg kan kun råde jer til at gå på internettet og se nogle af dokumentarerne om Den gamle Silkevej, for, for 2.000 år siden var Den gamle Silkevej et forsøg på at forene Europas nationer og kulturer med Asiens, og det førte til en enorm udveksling af varer, men vigtigere endnu, teknologier til fremstilling af silke, porcelæn, krudt, trykning, bogtrykning, og mange af tidens mest avancerede teknologier blev udvekslet og førte til en forøgelse af datidens menneskers velfærd. Så da Xi Jinping meddelte, at han ville bygge Den nye Silkevej i traditionen efter Den gamle Silkevej, blev vi ovenud glade, for jeg sprang i vejret og sagde, »Wow! Nu satser Kina på Schiller Instituttets politik, Den

eurasiske Landbro, Den nye Silkevej, som vi har været fortalere for, siden Sovjetunionens opløsning.«

I mellemtiden er der fundet en utrolig udvikling sted, for i de forløbne seks måneder har der været en åndeløs udvikling, der begyndte med Xi Jinpings meddelelse i november 2013 om, at han også ville bygge Den gamle, maritime Silkevej; dernæst var der i maj måned topmødet mellem Rusland og Kina i Shanghai, hvor man indgik store aftaler mellem selskaber. Og så, i juli 2014, var der BRIKS-konferencen i Fortaleza, Brasilien, og bagefter topmøder mellem mange andre lande, mellem BRIKS-landene, Celac-landene, ASEAN og så fremdeles.

I denne periode er der sket en åndeløs udvikling, med projekter, der er blevet fuldstændig udelukket af de vestlige medier eller er blevet bagtalt, som bygningen af den nye Panamakanal gennem Nicaragua, som bliver bagtalt som værende miljøskadelig; men at det vil hæve levestandarden for Nicaraguas befolkning, nævner de ikke, for denne kanal, der bliver 278 km lang, vil forbinde Stillehavet med Atlanterhavet, omgående give beskæftigelse til 50.000 arbejdere og blive færdigbygget på fem år, og transformere Nicaragua til en moderne nation.

Dernæst kom der et utroligt antal aftaler mellem selskaber mellem Rusland og Nicaragua; Putin besøgte landet, og man indgik aftaler om landbrugsproduktion; Nicaragua vil få et GLONASS-system, der er et russisk GPS-system; flere aftaler om teknologisk samarbejde. Putin indgik også aftaler med Cuba, om bygning af en international lufthavn, atomkraftværker. Mellem Rusland og Argentina, samarbejde om atomkraft; luft- og rumfartsindustri; kommunikation; atomkraftværker; afsaltning af havvand. Mellem Argentina og Kina: præsident Xi Jinping og præsident Cristina Fernández de Kirchner indgik en altomfattende alliance, 19 aftaler – om atomkraft, infrastruktur, kommunikation, transport. Mellem Argentina og Kina: Kina udstedte flere kreditter til disse projekter. Kina vil bygge en transkontinental jernbane fra Brasilien til Peru. Bolivia: Bolivia er det mest spændende eksempel, hvor, fra at være et selskab, der dyrker coca-blade, Bolivia nu satser på en transkontinental jernbanelinje fra Brasilien til Bolivia til Peru. Rusland og Bolivia samarbejder om udvikling af atomkraft, selvfølgelig til fredeligt formål; uddannelsen af landets arbejdsstyrke, vandkraft. Bolivia og Kina: samarbejde om rumteknologi, satellitter. Rusland: gigantisk samarbejde med Brasilien, forøget handel, atomkraft, maskinværktøj. Brasilien og Kina bygger sammen infrastruktur, udveksler videnskab, samarbejder om rumfart, salg af brasiliansk fly til Kina, og udveksling af videnskab og teknologi.

Kina og Indien har indgået aftaler om 10 store projekter mellem Xi Jinping og

Modi, om udvikling af thoriumreaktoren, højtemperaturreaktoren, pebble-bed-reaktoren; højhastighedsjernbanesystemer; en kæmpekorridor mellem Kina-Indien-Myanmar, Kolkata og Kunming, og endnu andre projekter i Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej.

Rusland og Kina har indgået 48 store aftaler, heriblandt om flydende atomkraftværker til storstilet afsaltning af havvand; desuden energiforsyning af store industriparker, som f.eks. energiforsyning til olieplatforme på havet; en pipeline fra Sibirien til Kina. De indgik en aftale om en 30-årig gasleverance; højhastighedsjernbanesystemer, Moskva-Kazan vil blive bygget omgående. Kina-ASEAN havde et topmøde i Myanmar i august; dernæst var der en enorm udstilling i forbindelse med Den maritime Silkevej og maskinværktøj, i Nanning, Kina, i september måned, hvor 4.600 firmaer deltog.

BRIKS har taget initiativ til et program for uddannelse og udveksling af unge videnskabsfolk. De bygger mange nye universiteter og højere læreanstalter. Modi har sagt, at BRIKS-alliancen for første gang er en alliance mellem lande, der ikke er baseret på deres aktuelle kapacitet, men på deres fælles, fremtidige potentiale, og at Indiens store fordel er, at 60 % af alle indere er under 35 år, og at de vil blive Indiens hovedeksport til lande med demografiske problemer – som f.eks. Tyskland og Italien.

Modi har, på de sydasiatiske nationers [SAARC] nylige topmøde, genoptaget 30 store vandprojekter, som Indira Gandhi oprindeligt havde vedtaget, men som ikke blev bygget pga. mordene på hendes sønner; og nu vil disse vandprojekter tømme vandet, der kommer fra Himalaya, og som normalt forårsager gigantiske oversvømmelser i Bangladesh og andre lande; og nu vil dette vand blive tæmmet og bragt til anvendelse for landbrug og vandkraft.

En lignende udvikling er foregået i Egypten. Egypten er i færd med at udvide Suezkanalen til dobbelt kapacitet. Der foregår et intensivt samarbejde mellem Rusland og Egypten om atomkraft og landbrugsproduktion.

Rusland og Sydafrika: Rusland støtter opbygningen af en atomkraftindustri i Sydafrika, mens Kina hjælper Sydafrika med at vinde kontrollen over store stålfabrikker, som de i mellemtiden havde mistet til britisk kontrol, tilbage. Li Keqiang, Kinas premierminister, var i Afrika og meddelte, at det er kinesernes plan at forbinde alle Afrikas hovedstæder gennem et system af højhastighedstog.

Dette er alt sammen en kendsgerning, og jeg kan blot nævne nogle af projekterne, men hvis man ser på detaljerne, er det svimlende, hvad disse lande udretter

netop nu. Og dette er en alliance mellem lande, der er kommet for at blive, for, for blot et par dage siden gav den russiske viceudenrigsminister Igor Morgulov et interview til Xinhua, hvor han sagde, at Rusland vil bruge sit formandskab for BRIKS, der begynder i april, til at transformere BRIKS fra at være et »dialog-baseret forum« til at blive »en fuldt udviklet mekanisme for interaktion omkring hovedspørgsmål vedrørende global økonomi og politik«. At de, på BRIKS-topmødet i den russiske by Ufa i juli måned, hvor Shanghai Cooperation Organization [SCO] også vil mødes, vil fremlægge en »reform af det internationale og økonomiske system«, »styrke de internationale relationers lovmæssige rammer, gøre større brug af deres økonomiers komplementære natur« for at »fremskynde udviklingen« af vore lande, »forbedre industriel og teknologisk samarbejde«, beslutte nye projekter inden for »energi, minedrift, metallurgi, agro-industri, telekommunikation, højteknologi«, udvide BRIKS' evner inden for den sociale sfære, forskningsaktivitet, sundhedssystemer, udvikling af ungdommen og informationspolitik. De vil også cementere og konsolidere de nye finansinstitutioner, den Nye Udviklingsbank, der vil finansiere alle disse projekter, sammen med den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Silkevejs-Udviklingsfond; de er i færd med at skabe Contingency Reserve Arrangement, en valutareservefond, der skal forsvare medlemslandene imod spekulative angreb og i tilfælde af en global krise. De intensiverede integrationen af deres stater, og de styrkede deres handels- og investeringskapaciteter, og Rusland i særdeleshed samarbejder aktivt med Kina om disse spørgsmål.

BRIKS vil sammen øge deres strategi for økonomisk samarbejde frem til 2020, de vil skabe et råd for forretningsanliggender, en økonomisk blok med deltagende lande, og de vil have Indien og Pakistan til at gå med i Shanghai Cooperation Organization og afholde fælles, kommende mindehøjtideligheder for at fejre sejren over nazisterne i Anden Verdenskrig.

Det betyder, at der er en helt anden verden derude. BRIKS-landene, Celac, landene i ASEAN, og en voksende alliance af andre lande er i færd med at opbygge en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Og den er baseret på fundamentalt forskellige idéer, ikke på global dominans, ikke på den idé, at der er én tilbageværende supermagt, der regeres af, ikke en Washington-konsensus, men i virkeligheden af underkastelse fra alle dem, der tror på denne Washington-konsensus til Wall Streets og Londons herredømme.

Konceptet med Den nye Silkevej bygger på et helt andet koncept, og alle lande indbydes til at deltage, ikke som en geopolitisk interesse imod andre geopolitiske interesser, men som en eneste, forenende idé om hele menneskeheden. Præsident Xi Jinping har gentagne gange forklaret de principper, på hvilke Den

nye Silkevej er bygget. Han sagde: Det er et koncept for gensidig udvikling, der er ikke-konfronterende. Det indeholder gensidig respekt og dialog. Det omfatter respekt for valget af den andens sociale system. Det støtter den andens strategiske interesser. Det udviser absolut respekt for hver enkeltes suverænitet. Det er en absolut afvisning af enhver form for overherredømme.

På Den sjette Konference for Strategisk og Økonomisk Dialog i 2014, mellem USA og Kina, foreslog Kina en ny model for relationer mellem større stater, og vægten blev lagt på behovet for gode og stabile relationer mellem USA og Kina, der må være et anker for stabilitet i hele verden, og at begge stater er ansvarlige for verdens skæbne og fælles fremtid. Og på det nylige APEC-møde i Beijing i oktober tilbød Xi Jinping præsident Obama, at USA og andre større nationer burde gå med i alt dette, Den nye Silkevej, AIIB og den Nye Udviklingsbank.

Men alle de vestlige tænketanke, i hvert fald alle dem, jeg kender, samt de etablerede medier og en stor del af Kongressen, der naturligvis er kontrolleret af denne Washington Konsensus, der betyder Wall Street- penge, de berømte »mørke penge«, der købte det nylige midtvejsvalg; de siger alle, »åh nej, Kina er en imperiemagt, alt dette er ikke sandt, Kina har onde motiver, de forfølger deres egeninteresse«. Og typisk for dette var en artikel i den tyske avis *Die Welt* den 7. juli med overskriften, »Kæmpeimperiet rækker ud efter hele verden«.

Men det, som Kina og BRIKS-landene gør, er, hvad USA plejede at gøre, da det endnu var en sund, fornuftig nation. Efter Uafhængighedskrigen mod Det britiske Imperium, skabte Alexander Hamilton netop den form for kreditsystem, den form for bankvirksomhed og økonomi, og han fremlagde i sine berømte rapporter til Kongressen det, der siden blev verdenskendt som »Det amerikanske system for politisk økonomi«. I sin Rapport om spørgsmålet om produktion skrev han: »At pleje og stimulere det menneskelige intellekts aktivitet ved at mangedoble objekterne for foretagender, er ikke blandt de mindst betydningsfulde af de hensigtsmæssige udveje, ved hvilke en nations rigdom kan fremmes.« Og denne forbindelse mellem intellektets opfindelser, intellektets kreative evne, og forøgelsen af arbejdsstyrkens fysiske produktionsproces, det er kernen i Det amerikanske System.

Og det er, hvad Kina gør i dag, og det har ført til denne fænomenale udvikling i de seneste 30 år. Og det, Kina gjorde i denne periode, er grundlæggende set det samme, som USA og Europa og flere andre lande gjorde. Og det er grundlaget for BRIKS-alliancen i dag, der satser på en videnskabs- og uddannelsesbaseret økonomi, videnskabeligt fremskridt som drivkraft for økonomien. Og det var på denne måde, Kina udviklede sig fra Kulturrevolutionens totale ødelæggelse for 40

år siden og blev i stand til, på 30 år, blot 30 år, at opnå det, som det tog USA og Europa 200 år at opnå. Det er grunden til, at Kina i dag er den førende rumfartsnation i verden, og grunden til, at de, i samarbejde med Indien og Rusland om rumfart, i dag er førende i verden.

Idéen om respekt for den andens interesse er tilfældigvis også princippet i Den westfalske Fredstraktat, ud af hvilken voksede international lov, og den Westfalske Fred afsluttede 150 års religiøse krige i Europa. Denne ånd fra den Westfalske Fred er baseret på Nicolaus Cusanus' idéer. [Nicolaus Cusanus](#) (Nicolas af Cusa; Nikolaus von Kues) sagde, at formålet med enhver form for samfundsorden er *concordantia*, harmoni. Den er forudsætningen for, at det almene vel kan udvikles. Denne harmoni er baseret på alles udvikling, i deres gensidige interesse.

Det menneskelige samfund, ifølge Nicolaus, er en del af et billede om en harmonisk, kosmisk orden, som Skaberens har bygget i universet, og som kun fungerer, hvis det (universet) virkeliggør denne orden. At søge harmoni (overensstemmelse) er også det enkelte individs opgave i hans eller hendes politiske aktivitet, og den kan udelukkende kun være baseret på *consensus omnius*, dvs. samtykke fra alle, og kan ikke være baseret på underkastelse under den stærkes herredømme. Hvert enkelt individ må lære at tjene helheden som en del, men også respektere den anden som legemliggørelsen af den samme rettighed. Denne idé udvikler Nicolaus i sin *Concordantia Catholica*.

Hvis man undersøger Confucius, finder man nøjagtig de samme idéer. Hos Confucius har man begrebet *ren*, som betyder *agape*, kærlighed; og *li*, hvilket netop betyder idéen om, at hvert enkelt individ må opfylde sin plads i universet på bedste måde, for at universet kan fungere.

En lignende idé er også Confucius' idé om harmoni, som må eksistere i samfundet. Han siger, »vejen til denne harmoni er udviklingen af hvert individ til at blive et menneske med en meget høj moral, til at blive en *chün tzu*, en ædel person. Og Confucius sagde, at lovgivning, loven, ikke er den kraft, hvormed man skaber *chün tzu*, det sker kun gennem lederskabets moralske eksempel – hvilket tilfældigvis er den samme idé, som i Schillers »Menneskets æstetiske opdragelse« som den eneste måde, hvorpå staten kan fungere og blomstre. Lederskabets moralske eksempel må inspirere befolkningen gennem sit eksempel, og hvis lederskabet er moralsk, så vil befolkningen automatisk udvikle den form for skamfuldhed, så den afviser det onde og søger det fuldkomne og selvfuldkommengørelse. Men vores kultur er blevet en fuldstændig skamløs kultur. Alt er tilladt, og det er et tegn på en døende kultur.

Nicolaus Cusanus skrev i *De Venatione Sapientiae*, Jagten efter Visdom, at, i

alle former for eksistens i kosmos er der en indre dynamik om at være i den mest perfekte form. Og der eksisterer i universet en orden, et naturligt begær i alle ting, efter at udvikle sit eget væsens essens, i fællesskab med de andre arter, på den optimale måde, på en sådan måde, at det udvikler sig fra vegetative former, til højere former for mental bevidsthed og menneskelig kreativitet, som en refleksion af Skaberen. Og dette er den højeste refleksion af dette princip i universet, og det er, på en måde, formålet med og målet for universet.

Dette er, hvad Manhattan-projektet virkelig drejer sig om. For da Lyndon LaRouche, min mand, opfordrede til dette Manhattan-projekt, så var det idéen om, at New York, og Manhattan i særdeleshed, må spille en meget speciel rolle i at ændre USA's kurs. Hvis menneskeheden fortsat skal eksistere, som jeg sagde i begyndelsen, så er det absolut en bydende nødvendighed, at USA og Europa tilslutter sig BRIKS-dynamikken.

Men netop nu rives Europa fra hinanden. Der er dem, der følger Washington-konsensusen, udvidelsen af NATO, inddæmningen af Rusland, provokationerne ved at støtte nazister i Ukraine – og det er, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, en skam, der falder på fr. Merkel, og jeg ønsker virkelig, at I udbreder denne skam overalt, hvor I kan.

Men der er imidlertid også andre: EU's udenrigsminister, fr. Mogherini fra Italien, har netop udarbejdet en ny rapport til EU's udenrigsministre, der kræver en fornyelse af relationerne med Rusland. Den franske ambassadør til Rusland, Jean-Maurice Ripert, har netop sagt, at Frankrig ikke ønsker en opsplittning mellem Europa og Rusland. Jeg har ikke noget problem med konceptet om Eurasien, sagde han. Rusland må være en bro mellem Europa og Asien.

I Grækenland, med de kommende valg den 25. januar, hvis Syriza og de Uafhængige Grækere vinder, så vil de annullere sanktioneerne og vil ikke gå med til en fornyelse af sanktioneerne mod Rusland. Den tyske koordinator for russisk politik, Gernot Erler, har netop givet et interview, hvor, på den ene side, han viste sig at være fuldstændig uvidende om Kinas virkelige politik; men han sagde, at hvis der kommer en militær løsning på krisen i Ukraine, som ikke alene visse folk i Europa er fortalere for, men også nogle oversøiske folk, så vil det føre til det rædselsscenario, som Gorbatsjov har skitseret.

Vi har et problem i Tyskland: Vi skal af med Merkel, hvis Tyskland skal overleve.

De europæiske nationer har nu en gigantisk krise som et resultat af udviklingen i Mellemøsten. Hver dag er der hundreder, undertiden tusinder af flygtninge, der

kommer i små både fra Afrika, men i øjeblikket mest fra Syrien og Irak. Og mange af dem drukner – halvdelen af dem drukner! Og selv om de ved, at 50 % vil drukne, kommer de stadigvæk, for at flygte fra rædslerne i disse lande, fra det Helvede, der hersker i deres hjemlande. Og disse druknede mennesker er ved at forvandle Middelhavet til et dødens hav.

For nylig narrede menneskesmuglere flere hundrede kvinder og børn, gravide kvinder, op i gamle fragtskibe, der allerede lå på skrotpladsen, og de brugte dem en sidste gang til at stoppe hundreder af disse stakkels mennesker op i bådene, hvor de dernæst bare efterlod dem, midt i Middelhavet, uden navigation, uden vand og mad, til at vente på at dø eller blive reddet – hvad som helst. Denne flygtningestrøm fra Mellemøsten og Afrika øger selvfølgelig fremmedhadet i Europa, og I har måske hørt om de store demonstrationer mod udlændinge, og racekonflikt.

Hvad er så situationen i USA: Den lange liste af krige, uretfærdige krige, der var baseret på løgne og avlede terrorisme, er ikke i USA's interesse, og der er fornuftige, amerikanske diplomater, der holdt taler offentligt i Washington, hvor de sagde, at selv ud fra en snæver, amerikansk interesse har disse krige fuldstændig skabt had blandt folk mod Amerika, og Amerika har mistet magt i verden som et resultat.

Derfor må USA gå i fællesskab med BRIKS, med Rusland, Kina, Indien, Iran og Egypten, for at udvikle Sydvestasien som en forlængelse af Den nye Silkevej, et program, der kun kan realiseres som en del af Verdenslandbroen, og et program, som vi detaljeret har præsenteret, allerede i 2012, med konkrete projekter, vandstyring, at gøre ørkenen grøn, at bygge ny infrastruktur, at bygge nye byer der, hvor der nu er død og hungersnød, og som ville fjerne fattigdom og derfor også grobunden for terrorisme.

Jeg tror, at folk i USA, ud fra min erfaring, har tendens til fuldstændig at undervurdere dybden af anti-amerikanismen i verden som resultat af tre Bushregeringer og seks år med Obama. Krige, der byggede på løgne, på millioner og millioner af dræbte, hvis liv blev ødelagt, og jeg nævner kun Iraks tilfælde, krigene og embargoen her, men hvis man tænker på situationen i Syrien, Libyen, Afghanistan, med så mange dræbte, traumatiserede, så mange soldater, amerikanske soldater og andre, dræbt, sårede, traumatiserede, ødelagt for resten af livet. Og selvfølgelig, familierne til ofrene for 11. september.

For at besejre en så gigantisk smerte, hos så mange mennesker, for at besejre en så millionfold forbrydelse, krigsforbrydelse, kræves der et lige så stort, eller større, ekstraordinært gode, for at erstatte det.

Forudsætningen for dette er at gøre en ende på Wall Streets kasinoøkonomi, for omgående at hjælpe med at få genindført Glass/Steagall-loven, oprette en Nationalbank i traditionen efter Hamilton, fjerne de ubetalelige derivater og den giftige gæld, reorganisere den tilbageværende gæld i en Nationalbank som grundlag for et nyt kreditsystem, nøjagtig, som Alexander Hamilton gjorde. Og derfor, i denne tradition efter Hamilton, må New York bliver den affyringsrampe, fra hvilken USA kan genetableres som en republik.

New Yorkere er berømte i hele verden for, at New York er hovedstaden – faktisk den intellektuelle hovedstad i USA. Og det er grundlæggende set en by, som virkelig er en smeltedigel, hvor man har repræsentanter for næsten alle nationer på denne planet. Og hver af dem giver et unikt bidrag til den meget specifikke idé om New York, og derfor er New York synonymet for én menneskehed.

New Yorkere er stolte af at være mere intelligente, mere tænkende og mere kreative end de fleste amerikanere, og derfor mener jeg, at det udgør de perfekte forudsætninger for herfra at lancere en landsdækkende bevægelse for at gå med i BRIKS, for at skabe en ny æra for civilisationen og gøre en ende på den bestialske æra med krig og terrorisme for evigt.

Og, i John F. Kennedys gode ånd i hans berømte tale: Lad mig slutte mig til jer som New Yorker.

Se også: [Lyndon LaRouches åbningsbudskab til konferencen i New York](#)

PRESSEMEDDELELSE:

Prominente ledere støtter Resolution, der kræver, at USA og Europa afviser

Hugo	Andersen	Director, Taarnby Karroserifabrik	Taarnby	Denmark
John Scales	Avery	Associate Professor Emeritus, at the Department of Chemistry, University of Copenhagen, Chairman of The Danish Peace Academy, Contact Person in Denmark for Pugwash Conferences on Science and World Affairs		Denmark
Anika Telmányi	Lylloff	Violinist	Copenhagen	Denmark
Mohammed	Mafoud	Head of Danish- Syrian Union		Denmark
Jens Jorgen	Nielsen	Lecturer, Niels Brock, Business School, former newspaper correspondent in Russia		Denmark
Thomas Grønlund	Nielsen	Physics Lecturer	Herlufsholm Skole	Denmark
Ole	Skjold	former director Ole Skjold ApS	Frederikssund	Denmark
Erling	Svensen	Former President Danish Wheat Growers Association	Hvalso	Denmark
Ole	Valentin-Hjorth	Economist		Denmark

Helga Zepp-LaRouche: Et valg mellem liv og død i form af to systemer: BRIKS og den videnskabelige, økonomiske revolution vil forandre verden

International videokonference, Mexico City 20. nov. 2014.

Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, talte til et overfyldt publikum på flere end 100 mennesker, de fleste unge, der var samlet i Mexico City til et seminar med titlen »Et valg mellem liv og død og to systemer: BRIKS og den videnskabelige, økonomiske revolution, som vil forandre verden«. Zepp-LaRouche bragte dette budskab til denne nabo til USA midt i politiske omvæltninger og sagde til dem, at den revolution, der er centreret omkring Kinas Nye Silkevejsinitiativ og BRIKS-nationernes kamp for udvikling giver anledning til optimisme for Mexico, og for menneskeheden i almindelighed.

Helga Zepp-LaRouche: Goddag. Det glæder mig meget at sende jer mine hilsner på denne måde, og ikke blot til jer i Mexico, men også til de mennesker, der lytter i Argentina, Chile, Columbia, Peru, Guatemala, Spanien og sandsynligvis i mange andre lande.

Vores civilisation befinder sig i øjeblikket ved en korsvej, hvor menneskehedens fremtid er et fuldstændig åbent spørgsmål. De er stadig mulighed for at vi ender med en global krig, der ville føre til civilisationens udslettelse. Denne fare er til stede, og den er meget akut.

Men grunden til, at jeg ikke desto mindre er optimistisk med hensyn til, at vi har en chance for, ikke alene at undgå dette, men også for at indlede en ny æra i civilisationen, som er radikalt anderledes og meget mere i overensstemmelse med menneskets værdighed, og dette har at gøre med udviklingen i BRIKS-landene

og i mange lande, der har tilsluttet sig denne kombination af nationer.

Lige nu er der en enorm fare til stede, på grund af præsident Porosjenkos provokationer i Ukraine, hvor han ikke alene afskærer befolkningen i Østukraine fra humanitær hjælp, skoler, pensioner, midler til at drive hospitalerne, i et tydeligt forsøg på at provokere Rusland til at respondere og dernæst få Rusland viklet ind i en krig, eventuelt med NATO; Porosjenko har endda udtrykkelig sagt, at man ikke kan udelukke en krig med Rusland. Jeg mener, at det eneste måde at besvare dette på er, at det internationale samfund kommer ud og fordømmer, hvad Porosjenko laver, han, som kom til magten gennem et kup i Kiev, som fik hjælp af mange nazister, og endnu i dag er hans regering gennemsyret af nazister. Dette kup var resultatet af en mangeårig manipulering, især fra briterne, USA, NATO, EU og ulykkeligvis også den tyske regering. Så jeg mener, at det eneste svar må være, at det internationale samfund fordømmer det, som Porosjenko laver og absolut standser sanktioneerne mod Rusland, for det var alt sammen baserede på løgne og åbenlyse provokationer. Derfor bør alle lande, især de europæiske, der ønsker at overleve, standse denne politik og se på det perspektiv, som findes for alle andre i form af BRIKS-landene.

Verden er heldigvis forandret, og magtkombinationen er ikke længere, som den var, for blot fire måneder siden. Det begyndte faktisk for over et år siden, da den kinesiske præsident Xi Jinping annoncerede Den nye Silkevej: Det var idéen om at forbinde de gamle handelsruter fra antikkens tid mellem Kina og Europa gennem Centralasien, og alene dette var et fantastisk perspektiv, fordi antikkens Silkevej ikke alene forbandt lande og nationer, men i datiden betød at overvinde enorme udfordringer i form af ørkenen og have, og det førte til et stort spring fremad i evolutionen og udviklingen af civilisationen på daværende tidspunkt. I dag ville dette have endnu større betydning, hvilket jeg vil tale om hen ad vejen.

Det næste skridt kom så i november måned sidste år, da Xi Jinping tilføjede idéen om Den maritime Silkevej, som igen var idéen om at forbinde alle landene omkring Stillehavet og øge handelen gennem at bygge havne og søfartsruter, og helt enkelt integrere hele Sydasiens og Sydøstasiens i langt, langt højere grad.

Det næste, virkelige store skridt i udviklingen af et nyt system var topmødet, der fandt sted i maj måned mellem præsident Putin og Xi Jinping i Shanghai, hvor de indgik 48 betydningsfulde, økonomiske samarbejdsaftaler, samt den berømte 30-årige gasaftale, som i sig selv var en virkelig stor begivenhed, fordi det betød, at Rusland og Kina fra nu af var bundet i et strategisk partnerskab, som var kommet for at blive.

Det næste virkeligt kvalitative skridt skete, da BRIKS-landene mødtes i juli måned i Fortaleza, Brasilien, hvor de indgik store aftaler og, i særdeleshed, hvor de besluttede at opbygge en ny finansinstitution, den Nye Udviklingsbank, en bank, som udelukkende kun var helliget finansiering af projekter, og ikke længere spekulation; og de skabte ligeledes valutareservefonden, Contingency Reserve Arrangement, CRA. Begge disse institutioner fik indledningsvis en startkapital på 100 milliarder dollars, og meningen med CRA er, at den skal forsvare alle deltagende lande mod spekulative angreb fra gribbefondene, fra hedgefondene og lignende institutioner.

På denne BRIKS-konference opsummerede Xi Jinping den 16. juli ånden i sin indsats. Han sagde: »Historien lærer os, at junglens lov ikke er den rette vej at følge for menneskehedens sameksistens. Alle nationer bør følge det samme princip om tillid, at lære af hinanden, at arbejde sammen til fælles fordel og at skabe en harmonisk verden og vedvarende fred til fordel for det almene vel.«

De vestlige lande har meget svært ved at forestille sig, at der findes en gruppe nationer, hvis ledere rent faktisk virkelig arbejder for at fremme det almene vel. Men historisk set kan denne idé imidlertid føre sin filosofiske tradition tilbage til værkerne af Nicolaus Cusanus, det 15. århundredes store tænker og grundlæggeren af den moderne nationalstat og af moderne videnskab. Han havde denne idé, at overensstemmelse i universet, og på planeten, kun er mulig, hvis alle elementer i mikrokosmos udvikler sig i harmoni med et enkelt makrokosmos. Hvis man overfører denne tanke til nationerne, så kan der kun opnås fred på planeten, hvis alle nationer opnår deres maksimale, potentielle udvikling og samtidig gør til deres interesse at udvikle de andre nationer bedst muligt, og omvendt. Denne idé indgik for øvrigt i Den westfalske Fred, som endelig afsluttede 150 års religionskrige i 1648, og dette blev faktisk atter til grundlaget for international lov og FN-charteret.

Denne idé er i dag BRIKS-landenes ledende princip. Det, der er vokset af denne ånd, er et enormt antal projekter. Efter BRIKS-konferencen var der også et møde mellem BRIKS-landenes statschefer og statscheferne fra Unasur og lederne af Celac. De har alle sammen indgået aftaler om et sådant antal projekter, at hvis disse alle gennemføres, og det er man allerede begyndt at gøre, så vil det fuldstændig transformere Sydamerika i løbet af få år. For eksempel: der er samarbejde omkring atomkraft mellem mange lande, mellem Kina, Brasilien, Argentina, Rusland, Indien, Bolivia og mange flere. Der er konstruktionen af en sekundær Panamakanal gennem Nicaragua med kinesisk hjælp. Kina hjælper også med at bygge en transkontinental jernbane i hele Sydamerika, begyndende med en jernbanelinje fra Brasilien til Peru.

Det, der i det væsentlige er sket med denne geometri er, at en enorm optimisme er brudt ud, og at lande, som i årevis har forsøgt at bygge projekter, men som ikke fik lov til det pga. af IMF's betingelsespolitik med krav om nedskæringer, nu kan gå videre med det, med hjælp fra BRIKS, med hjælp fra de nye finansinstitutioner, som man er i færd med at opbygge; så dette er en fuldstændig ny fase i civilisationens historie.

Og denne proces har taget endnu et stort spring fremad i de seneste tre uger: For, for tre uger siden, var der midtvejsvalg i USA, som førte til et bragende nederlag for Obama, og dette har i en vis forstand medført, at, alt imens det ikke har løst USA's problem, for nu har man de endnu mere problematiske republikanere, der vil overtage magten i begge Kongressens huse til januar, så foregår der alligevel også noget i USA. Obamas nederlag symboliserer imidlertid også på en vis måde USA's fald, og ligeledes formindskelsen af Europa, der er en slags koloni til den nuværende regering i Washington.

Dette blev meget klart under mødet i APEC [Det økonomiske samarbejde i det asiatiske Stillehavsområde] i Beijing. For det, der skete der, var grundlæggende set, at både Obama og – europæerne var ikke til stede – men ved det efterfølgende G20-møde i Australien blev også Europæerne virkelig kørt ud på et sidespor, for de har faktisk intet at tilbyde. Europæerne og USA har et system, der udelukkende er baseret på monetarisme. Og dette system, som er blevet fordømt, for øvrigt af Pave Frans, som har sagt, at dette økonomiske system må have tilføjelsen af det femte bud, »Du skal ikke dræbe«, fordi det er et system, der dræber! Faktisk har dette system, som udelukkende er bygget på profit og kun har gjort en håndfuld mennesker rige, mens det har forarmet de mange; dette system har gjort, at nu 85 individer på planeten tjener lige så megen rigdom, som 3,5 milliarder mennesker! Pave Frans sagde også, at et system, hvis eneste formål er profit, virkelig bør ændres, og det var hans budskab til G20-topmødet.

På APEC-topmødet blev det meget klart, at det døende, monetaristiske system er på vej ned. Det var præsident Obamas oprindelige plan, at han ikke engang ville tillade, at kinesernes Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, eller Silkevejen, blev diskuteret på APEC-mødet! Men i de syv dage forud for APEC-ledermødet ændredes dynamikken totalt. Xi Jinping præsenterede, trin for trin, de kinesiske initiativer – den Nye Silkevej, som er et program – de betyder faktisk, at Kina, som har været igennem den største udvikling, noget land har gennemført på planeten i de seneste 30 år, har løftet hundrede millioner af mennesker ud af fattigdom, siden Deng Xiaopings reformer, og i løbet af disse 30 år er Kina kommet langt. I begyndelsen begik landet nogle fejl ved at producere billigt arbejde, til eksport til USA og Europa; men skridt for skridt har landet overvundet dette. Der var også den periode, hvor Kina blot kopierede fra andre

lande – alle, der nogensinde har gennemført en industriel revolution, har kopieret fra andre lande, inklusive USA. Jeg ville sige, at det gør USA stadig i dag, med NSA's udspionering, som f.eks. oprører europæiske industrifolk meget, så folk burde ikke lave for meget postyr over kopiering – men Kina har nu også med held ladt denne periode bag sig. For Kina er nu baseret på et innovationsbaseret samfund og ditto industri, og inden for mange områder er det nu en verdensleder.

Alt dette blev præsenteret af Xi Jinping, med samt den nye Silkevejsfond, som Kina finansierer med 40 mia. dollars, og på det efterfølgende ASEAN [Sammenslutningen af Sydøstasiatiske Nationer] annoncerede de, at de ville investere 20 mia. dollars på at få søsat den Maritime Silkevej.

Der er en enorm optimisme, og det førte til en situation, hvor man kunne sige at alle de andre lande ligesom flokkedes omkring Kina. Frihandelsaftalen for det asiatiske Stillehavsområde, FTAAP, var den dominerende frihandelsmodel, og selv Obama sagde i sin tale, at TPP, Trans-Pacific Partnership, hvis oprindelige hensigt var at ekskludere Kina, blot ville være et skridt på vejen til den mere inkluderende, kinesiske model.

Kina har derfor taget lederskabet, og det har taget lederskabet ikke alene med alle disse økonomiske infrastrukturinitiativer, men også med rumprogrammet. Kina skabte et enormt gennembrud med sin månemission sidste december, hvor Yutu månerobotten landede på Månen, og det har fremskyndet nye missioner siden da, med idéen om meget snart at bringe råmaterialer tilbage fra Månen til Jorden, som udvindingen af helium-3 for dernæst at anvende det til en økonomi baseret på fusionskraft på Jorden. Dette er et fantastisk perspektiv, for når vi først kan bruge helium-3 til fusionsprocesser på Jorden, betyder, at mennesket kan opnå energisikkerhed, råmaterialer sikkerhed, og vi vil således fuldstændig komme ud over udsigten til at skændes om angiveligt sparsomme ressourcer.

I de seneste aftaler mellem Rusland og Kina og mellem Rusland og Indien er man også blevet enig om samarbejde omkring rumfart, hvor Indien havde et sensationelt gennembrud med sin første kredsløbssatellit omkring Mars. Indien blev således den første nation, der lykkedes med at opsende en satellit i kredsløb om Mars i første forsøg, og det endda til 10 % af omkostningerne, som et lignende NASA-projekt på samme tid kostede.

Det eneste, positive element, der er kommet fra Europa for nylig, har været det storslåede gennembrud med Rosetta og Philae-landingsfartøjet, som landede på kometen »Chury« [komet P67 Churyumov-Gerasimenko], som er et program, der var ti år undervejs, hvor Rosetta måtte rejse 7,1 mia. kilometer for at nå til denne

komet. Her er formålet at finde ud af universets oprindelse, livets udvikling og lignende spørgsmål.

Hvorfor er disse gennembrud i rummet så spændende? Først og fremmest er de en total gendrivelse af de løgne og det vanvid, som kommer fra miljøbevægelsen og dens oligarkiske herrer, som Verdensnaturfonden, Romklubben, Prins Philip og Det britiske Imperium generelt. De har alle påstået, at vil lever i et lukket system med knappe ressourcer, og at en bæredygtig udvikling er den eneste måde, menneskeheden fortsat kan eksistere. Dette er selvfølgelig en total løgn, for selvfølgelig lever vi ikke i et lukket system; vi lever i et anti-entropisk univers under konstant udvikling, underlagt helt andre principper.

Den store, tysk-amerikanske videnskabsmand og raketspecialist Krafft Ehrlicke udviklede denne idé med, at kolonisering af rummet er den næste fase i menneskeheden udvikling. Han havde denne idé om, at livet oprindeligt i universets evolution udviklede sig ud af havene ved hjælp af fotosyntese og op på kontinenterne, og dernæst udviklede arter med en stadig højre energigennemstrømningstæthed i deres metabolisme. Da mennesket så kom, udviklede disse mennesker sig meget hurtigt ved først at bosætte sig langs have og floder og dernæst tid efter anden udviklede infrastruktur, kanaler, som Karl den Store, der var den første til faktisk at foreslå, at man byggede kanaler til at forbinde floderne, og veje, og med udviklingen af jernbaner erobrede denne infrastruktur mere og mere udviklingen af kontinenternes indre. Med det nye perspektiv med den Nye Silkevej, som vi for øvrigt foreslog, da Sovjetunionen kollapsede; først i form af den Produktive trekant, og dernæst, efter Sovjetunionens opløsning i 1991, foreslog vi en Ny silkevej til at forbinde de europæiske og asiatiske industri- og befolkningscentre, og vi kaldte det den Nye Silkevejs Eurasiske Landbro.

Dette projekt er nu kommet på dagsordenen, og når det er bygget, vil det være en Verdenslandbro, som vil bringe velstand ud til alle kroge i verden, og det vil overvinde indlandsområdernes underudvikling, som stadig eksisterer på de forskellige kontinenter.

Men denne fase i evolutionen vil slutte, og den næste, naturlige fase i evolutionen vil dernæst blive opbygningen og udvidelsen af infrastrukturen til det nære rum, og et andet ord for dette er kolonisering af rummet og udvikling af rummet.

Den Nye Silkevej vil, på en vis måde ligesom den gamle Silkevej, også udveksle de mest avancerede teknologier. I den antikke Silkevejs dage var disse teknologier fremstilling af silke, papir, krudt og teknologier til fremstilling

af porcelæn, og i dag vil det være udveksling af teknologi vedr. atomkraft, fusionsenergi, rumforskning og rumrejser, og hele verden, hele planeten, vil blive transformeret til at blive en mere og mere vidensbaseret økonomi. Og så kan enhver se, at Vladimir Vernadskijs fantastiske idé absolut går at bevise: Nemlig, at der er en fundamental forskel mellem mennesker og dyr; at mennesket er den eneste art, som atter og atter kan gøre fuldstændig nye opdagelser, som ingen før så meget som kunne tænke, som ingen har gjort før, og dette er en proces, hvor vi nu virkelig befinder os ved en skillevej, hvor virkelig er ved at komme i gang.

Tænk en gang på dette: De seneste 10.000 år af menneskets historie, siden den sidste istid, er en meget kort tidsperiode, hvis man sammenligner med universets alder generelt. Men den udvikling, der har fundet sted i løbet af disse 10.000 år, er simpelt hen absolut enorm. For eksempel, en genstand som den, der plejede at være en håndøkse eller en dobbeltsidet håndøkse [en stenalderhåndøkse eller skæreredskab], er i dag på størrelse med en smartphone; og med en smartphone kan man gøre alt muligt; man kan have internationale videokonferencer, man kan udføre undersøgelser, man kan gøre en enorm masse ting. Tænk en gang efter, fra en håndøkse til en smartphone, objekter af samme størrelse, men hvor meget teknologi er medgået til det? Og tænk nu på, hvis vi fortsætter med at udvikle os på denne måde, hvor vil menneskeheden så være om 100 år fra i dag? Om 1.000 år? Om 10.000 år? Dette gør det åbenbart, at Vernadskijs begreb om, at universets evolution fra den uorganiske til den biologiske sfære, til noosfæren, udvikler sig på en sådan måde, at noosfæren vil dominere mere og mere over biosfæren, og at den menneskelige kreativitet vil være det, der dominerer og er det fremherskende i hele universet.

Vi må derfor definere nutiden ud fra et fremtidsperspektiv, for vi kan allerede nu se, hvad menneskeheden vil være i stand til i de kommende århundreder og årtusinder, og vi stadig befinde os i civilisationens fosterstadie, og at tiden nu er inde til at blive voksne.

Det står også klart, at denne nye, økonomiske verdensorden, som meget, meget hurtigt er på vej frem ved hjælp af det centrum, som er Kina, Rusland, Indien og BRIKS-landene, absolut må kombineres med en ny, kulturel renæssance og menneskets æstetiske opdragelse. Det er baseret på det billede af mennesket, som går ud på, at ethvert menneske, hvert lille, nyt spædbarn, der fødes på denne planet, har potentiale til at blive et geni. Ikke et geni i form af en person, som bare gør underlige ting, men et geni, som er en skøn sjæl; en person, for hvem, i henhold til Friedrich Schiller, lidenskab og pligt, frihed og nødvendighed, er en og samme ting. Det er det, fordi der ikke længere er nogen modsigelse for en sådan person, der med glædegør, hvad der bidrager til

menneskets fortsatte udvikling, og så hvad han kan lide at gøre! Han/hun vil ikke udføre sin pligt som en opgave, han/hun ikke kan lide, men vil finde sin identitet i kreativiteten, og dette vil blive hele menneskehedens identitet.

Det er derfor, vi lægger så meget vægt på klassisk kultur, for vi må samtidig med at afvise det døende, monetaristiske system også afvise den frygtelige popkultur, som følges ad med globaliseringen, og som har tendens til at forvandle mennesker til dyr, eller i det mindste til dumme tåber.

Det, vi i stedet skal gøre, er at genoplive de bedste, kulturelle traditioner i hver nation. Kina har f.eks. en vidunderlig, 5.000 år gammel historie, og konfucianisme, der er 2.500 år gammel, og denne filosofi leder i øjeblikket Xi Jinpings politik – jeg er ikke den mindste smule i tvivl om, at det forholder sig sådan.

Indien: Indien har ligeledes en lang tradition og er også en af civilisationens vugger. Det har en meget rig, filosofisk historie med den vediske tradition, Upanishaderne, Gupta-periodens skønne dramaer, den vidunderlige, indiske renæssance, der varede fra slutningen af det 19. til begyndelsen af det 20. århundrede og frembragte så fantastiske poeter som Rabindranath Tagore.

Der er Rusland, som har usædvanlige digtere som Pushkin og videnskabsmænd som Mendelejev og Vernadskij. Der er Spanien med Cervantes og Goya; Italien med Dante, Leonardo da Vinci og Brunelleschi. I Tyskland har vi de vidunderlige traditioner fra Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), Kepler, Bach, Beethoven og Schiller.

Vi må genoplive alle disse kulturelle højdepunkter og dernæst få en dialog mellem civilisationer, hvor vi hver især, hver nation, relaterer til det højeste udtryk i den andens civilisation. På denne måde kan vi skabe en Ny Renæssance, der endda overgår det, der hidtil fandtes. Så vil vi have et helt nyt paradigme for civilisationen, og begyndelsen hertil finder allerede sted.

Det er grunden til, at jeg er absolut sikker på, at der også er håb for Mexico. På trods af de frygtelige farer og den degeneration, vi har set i de seneste mere end 30 år, siden López Portillos tid, hvor i dag narkotika, kidnapning og kriminalitet har overtaget meget af livet i Mexico, så, fordi der er en meget positiv udvikling i gang i Central- og Sydamerika, kan de være med til udefra at influere på det, der sker i Mexico lige nu. Vi kan derfor være håbefulde og have tiltro til, at en snarlig nyorientering af udviklingen kan opstå gennem en kombination af hjælp udefra og et stærkt lederskab i selve Mexico.

Lad være med at fokusere på USA lige nu. USA må selv finde løsningen på sine problemer, og der er kræfter, der virkelig gør en stor indsats for at ændre USA's kurs. I bør derimod fokusere på Sydamerika, på Brasilien og Cuba, for da Lyndon LaRouche for 32 år siden arbejdede sammen med López Portillo omkring operation Juárez, så kunne denne idé, der var meget lig det, der sker i øjeblikket, på trods af det faktum, at López Portillo begyndte at gennemføre den, så kunne den ikke lykkes, fordi regeringerne i Brasilien og Argentina ikke støttede López Portillo.

I dag findes der en anden dynamik, fordi nu er regeringerne i Brasilien – ja, Brasilien er jo medlem af BRIKS – og Argentina; jeg er overbevist om, at sådan, som tingene forløber i øjeblikket, så vil Argentina meget snart gå med i BRIKS, og derfor har man en helt anden dynamik i hele Sydamerika. Se også på, hvad Cuba gør: Cuba er et meget lille land; der er ikke så mange indbyggere, men netop nu leverer landet et storslået lederskab i kampen mod ebola, et lederskab, der gør større og rigere lande til skamme. Cuba er rykket ind med lægelige forsyninger og enhver form for lægehjælp, da ingen anden gjorde det, og dette er virkelig et lederskab fra Cubas side, som bør stå som en model.

Vi arbejder hårdt – når jeg siger vi, mener jeg LaRouche-bevægelsen – vi arbejder hårdt på at forandre USA indefra. Der er folk i både det Demokratiske Parti og selv i det Republikanske Parti, der indser, at der ikke nogen som helst god grund til, at USA ikke skulle samarbejde med BRIKS, og i betragtning af, at Obama har tabt, og at der foregår store omvæltninger pga. den amerikanske økonomis sammenbrud og tørken i sydvest, og der kan hurtigt ske forandringer i USA. Men vi arbejder også med europæiske lande for at få dem til at gå med (i BRIKS).

På den afsluttende pressekonference mellem Xi Jinping og Obama i Beijing, sagde Xi til Obama: Hør, jeg indbyder USA til at tilslutte sig BRIKS, tilslutte sig den Nye Silkevej, gå med i den Nye Silkevejsudviklingsfond, og dette tilbud er også åbent for ethvert andet land, der ønsker at deltage.

Vi vil forandre Europa, få Europa til at standse konfrontationen med Rusland, stoppe sanktionerne, der er i færd med at ruinere Europa mere end Rusland. For Rusland er sanktionerne nærmest en skjult velsignelse, som fremtvinger tættere bånd mellem Rusland, Kina, Indien og alle andre lande i BRIKS og Asien; mens den tyske industri, den franske og italienske industri, derimod er ved at kollapse som resultat af denne totalt umoralske og fejlagtige politik.

Så vi befinder os altså ved en skillevej: Det onde system med Det britiske Imperium, med Wall Street, med [City of] London eksisterer stadig. Men i

virkeligheden er de allerede færdige. Spørgsmålet er blot, om de vil være i stand til at trække resten af verden med ned i en katastrofe, eller ej. Men der findes det optimistiske perspektiv, at, med det nye magtcentrum, som grundlæggende set hviler på Rusland, Kina og Indien, og i en større sammenhæng BRIKS-landene, samt de lande, der nu allierer sig med BRIKS, så er menneskeheden allerede i færd med at opbygge en ny, økonomisk verdensorden. Og der er derfor al mulig grund til at være optimistisk, og jeg vil derfor afslutte med en linje fra Schillers digt, Ode til glæden, som lå til grund for Beethovens komposition af den Niende Symfoni: »Alle mennesker forsones«; der er kun én menneskehed.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Helga Zepp-LaRouche: **25 år efter den forpassede chance i** **1989 har vi endnu en chance** **– denne gang den sidste!**

2. nov. 2014 – Et kvart århundrede er lang tid. I mellemtiden er en hel generation, som er født efter Murens fald den 9. nov. 1989, vokset op, og blandt dem, som dengang var børn, har mange kun en vag erindring om denne dag. Og dog var dette øjeblik en af historiens sjældne stjernestunder, et af disse kostbare øjeblikke, hvor menneskeheden kunne have været vendt til en positiv epoke.

Det var et utroligt øjeblik; folk klatrede op på Muren, dansede på den og omfavnede hinanden med glædestårer strømmende ned over ansigtet. Og også i de følgende uger lå der en uhyre spænding over Tyskland – den latente uvished om det ville forblive fredeligt, men også en løftet stemnings magi. Beethovens 9. symfoni blev samtidig udsendt to gange over tysk fjernsyn til jul og syntes at være den eneste komposition, som kunne give dette historiske øjeblikks løfte passende udtryk.

Hvad er det, som er gået så katastrofalt skævt? I dag befinder store dele af verden sig i kaos, vi er på randen af en tredje, term nuklear verdenskrig, som ville udslutte menneskeheden, hele Sydvestasien er blevet til Helvede på Jord, hvis terrorudsendinge også truer Europa, USA, men også Rusland, Kina eller Indien, og med Ebola truer en pandemi, som på grund af kriminelle undladelsessynder udgør en fare for hele menneskeheden.

Allerede umiddelbart efter Murens fald foreslog Lyndon LaRouche programmet for »Den produktive trekant Paris-Berlin-Wien«, med hvilket Østeuropas industrielle kapacitet kunne have været reddet og moderniseret. Efter Sovjetunionens opløsning foreslog vi så, med programmet for den Eurasiske Landbro som den Nye Silkevej, et koncept, med hvilket Europas og Asiens befolknings- og industricentre kunne være blevet forbundet gennem opbygning af infrastrukturen og de såkaldte udviklingskorridorer. Da den hidtidige modstander i den Kolde Krig, Sovjetunionen, ikke længere eksisterede, kunne denne Nye Silkevej også have dannet grundlag for en fredsorden for det 21. århundrede, som forbandt folkeslagene.

I stedet for besluttede de neokonservative i kredsen omkring præsident Bush sr. og Margaret Thatcher at udvide den eneste, tilbageblevne supermagt, med Det britiske Imperium som model. Med Sovjetunionens forsvinden fandtes der ikke længere nogen, som kunne tvinge dem til at overholde de regler for gensidig kontrol eller krisehåndtering, som selv under den Kolde Krig blev anset for selvfølgelige.

Meget hurtigt fandt man det ikke nødvendigt at holde de løfter, man havde givet Rusland om, at NATO aldrig ville udvides til Ruslands grænser, og skridt for skridt fulgte NATO's og EU's udvidelse mod øst og inddæmningen af Rusland frem til den aktuelle trussel om udstationeringen af polske, militære støttepunkter ved den russiske grænse.

For det nye globaliseringsregime var folkeretten, som er baseret på Den westfalske Fredstraktat, en forhindring, som det gjaldt om at afskaffe så hurtigt som muligt. Den nationale suverænitet, som garanteres i FN-charteret, og som stammer fra Den westfalske Fredstraktat, skulle ofres for overnationale strukturer, såvel som for den angivelige ret, at man måtte intervenere militært i hele verden af »humanitære« grunde, som kom til udtryk i doktrinen om »Ansvar for at beskytte« (R2P, Responsibility to Protect). Den blev ledsaget af regimeskift imod »skurkestater« som Irak, Afghanistan, Libyen og også gerne Syrien og, om muligt, Iran; af »farverevolutioner«, som finansieredes med milliarder, og hvor betalte aktivister mobiliserede imod regeringer, som endnu ikke havde underkastet sig Imperiet – i Ukraine, i Georgien, i det »Arabiske

Forår«; Thailands destabilisering, efterfulgt så snart som muligt af et »Maidan i Rusland«; dernæst uighurernes opstand i Xinjiang-provinsen imod Kina, og sluttelig Honkong.

Ud af Zbigniew Brzezinskis oprindelige »Islamiske kort« i 1980'erne mod Sovjetunionen i Afghanistan voksede så Taliban, al-Qaeda, al-Nusra og nu sluttelig IS-kalifatet; i et kontinuerligt skift blev gårsdagens »frihedskæmpere«, som skulle fjerne »skurkestater«, og som måtte støttes med amerikanske og britiske våben, til terrorister, som man måtte føre krig imod – naturligvis altid ledsaget af en yderligere ophævelse og indskrænkning af borgerrettighederne og den angivelige nødvendighed af at totalovervåge sin egen og sine forbundsfællers befolkning.

Parallelt med afskaffelsen af den internationale retsorden gennem den brutale dominans af den stærkeres ret fulgte også fjernelsen af de love, som havde beskyttet det almene vel inden for det økonomiske område. Afreguleringen af banksektoren var til stadig større fordel for spekulanterne på bekostning af industri og landbrug. Svælget mellem rig og fattig blev stadig større, hvor 85 personer ejer lige så meget rigdom, som 3,5 milliarder mennesker. Det fald i levestandarden i den såkaldte »fjerde verden«, som har stået på i årtier, og som er forårsaget af Den internationale Valutafonds betingelsespolitik og gribbefondenes praksis, har frembragt betingelser, hvoraf Ebola blot er et eksempel på de kommende, smitsomme sygdomme, som truer menneskehedens eksistens.

Og alt imens NATO's doktrin under den Kolde Krig, MAD-doktrinen, Mutual Assured Destruction (garanteret gensidig ødelæggelse) – altså, at menneskeheden selv ville udløse sin gensidige udslettelse i tilfælde af atomkrig – allerede var et barbarisk Damoklessværd, som hang over menneskehedens hoved, så er forandringen efter afslutningen af den Kolde Krig endnu værre. For nu er det amerikanske missilforsvarssystem i Østeuropa, såvel som doktrinen om »Global Prompt Strike« og »Air Sea Battle« imod Kina, alle baseret på den utopiske forestilling, at det ved hjælp af ny teknologi, såsom cyberkrig, Stealth-teknikker og højpræcisionssystemer, skulle være muligt at vinde et førsteangreb mod Rusland, Kina og andre atommagter.

Det frygtelige er ikke blot, at dette Imperium, med alle disse rænkespil, har efterladt et blodigt spor af kaos og ødelæggelse; det afskyelige er, at »Europa« og Tyskland som en vasal næsten kritikløst har tilsluttet sig denne politik. Det allerførste, som må ske, er en uforbeholden indrømmelse af, at denne politik er fuldstændig og totalt mislykket og har bragt verden til randen af selvødelæggelse.

Lykkeligvis har de stater, som var blevet udset som ofre af denne imperiepolitik, taget konsekvensen og skabt en radikalt anden politisk og økonomisk mulighed. Organisationer, som tilsammen udgør mere end halvdelen af menneskeheden – BRIKS-staterne, UNASUR, CELAC, SCO, ASEAN og andre stater – har i over et år været i gang med at opbygge en alternativ, økonomisk verdensorden. Den kinesiske præsident Xi Jinping har sat opbygningen af den Nye Silkevej på dagsordenen i alle disse organisationer, som efterfølgende som sit resultat har haft en overflod af infrastrukturprojekter, avantgardeprojekter inden for energiområdet og rumforskning, kreditinstitutioner til finansiering af realøkonomien, såvel som kulturelt samarbejde på baggrund af de respektive, højkulturelle traditioner; en overflod, som man efter europæiske forhold næppe mere kan forestille sig.

Kina, Indien, Rusland, Brasilien, Sydafrika, men også mange andre stater, som er blevet smittet med BRIKS-staternes utrolige optimisme, virkeliggør i dag netop det, som vi for 23 år siden foreslog med den Eurasiske Landbro/Nye Silkevej. Det vil sige, at dette program ikke mere blot er en idé, men at det nu også bliver omsat i praksis.

I BRIKS-staterne har der, frem for alt på grund af de fremragende lederegenskaber hos sådanne personligheder som Xi Jinping, Narendra Modi, Vladimir Putin, Dilma Rousseff og Jacob Zuma, længe hersket en optimisme i befolkningen med hensyn til fremtiden, som så godt som heller ingen i Europa blot kan forestille sig. Alle disse nationer ser sig selv som fremtidige rumfartsnationer, som innovationssamfund og kulturnationer, der fremstiller menneskehedens fremtid langt mere menneskelig, og som vil indlede en fuldstændig ny æra.

Konsekvensen af det her fremførte er, at verden i dag, 25 år efter Murens fald, atter er splittet: på den ene side finder vi den transatlantiske verden, som forfølger en imperial, monetaristisk politik til fordel for små magteliter, og på den anden side finder vi en dynamisk kombination af stater, som har forpligtet sig til et lederskab til fordel for det almene vel og menneskehedens fremtid. De gode nyheder er, at denne splittelse på ingen måde er et jerntæppe, men på baggrund af Silkevejen er et åbent koncept, som alle verdens stater inviteres til at deltage i og arbejde med på.

Virkeliggørelsen af den Nye Silkevej 25 år efter Murens fald, som et koncept, der skal forbinde folkeslagene, betyder ikke blot en fantastisk chance for, at vi her i Europa kan komme ud af vores nuværende dilemma, som består i, at vi som vasaller i det angloamerikanske imperium er viet til den sikre undergang, men det betyder også en triumf for de idéers magt, hvis tid er kommet.

Og der findes intet bedre kunstværk til at fejre denne årsdag (den 9. november – Murens fald), end Beethovens komposition over Friedrich Schillers »Ode til glæden«^[1] med ordene:

Favnet være millioner!

Glædens kys til hver især!

Brødre – over stjerners hær

Må der bo en mild forsoner.

[1] Se den tyske og danske tekst [her](#)

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Instituttets 30-års Jubilæums-konference i New York, juni 2014: »Tiden er inde til at skabe en verden uden krig«

Årsagen til, at jeg gav navnet Schiller til indsatsen for at få en totalt anden idé om relationerne mellem nationer – og jeg vil gerne sige dette, fordi jeg ønsker at opmuntre folk til at gå på biblioteket, eller Internettet, og læse Schiller – er fordi han, efter min bedste overbevisning, har det skønneste billede af mennesket. Han var overbevist om – og han er overbevist om, for han er udødelig –, at ethvert menneske har potentialet til at blive en skøn sjæl. At ethvert menneske har potentialet til at blive et geni, og at menneskeheden i tidens fylde vil nå frem til denne tilstand, hvor alle mennesker, der fødes, vil blive i stand til at udfolde hele deres potentiale.

Hans idéer var en slags rød tråd i mit liv fra den tidligste skoletid og fremefter, og da jeg tænkte på, hvordan man skulle skabe en ny æra i civilisationen, kunne jeg ikke komme i tanke om et bedre synonym end ham.

Introduktion ved Jeffrey Steinberg.

Jeffrey Steinberg:

For nøjagtig 30 år siden var Helga Zepp-LaRouche dybt bekymret over, at det transatlantiske forhold var i dyb krise. Folk husker måske, at man dengang havde striden over opstillingen af Pershing-missiler i Europa. Der var stor bekymring over risikoen for en situation, der kunne eskalere ud af kontrol og føre til en potentiel verdenskrig, en potentielt set katastrofal, termonuklear krig. Og det var i denne sammenhæng, og i en periode med en vis bitterhed frem og tilbage mellem USA og Europa, at Helga påtog sig den opgave at grundlægge Schiller Instituttet med det formål at skabe de historiske og kulturelle grundlag for en genoplivelse af transatlantisk samarbejde omkring de store principper om frihed og retfærdighed, som var hjørnestenene i den store Frihedens Poet, Friedrich Schillers skrifter.

Her er vi så, hvor vi ulykkeligvis igen står over for en alvorlig, global krise; truslen om krig, endda termonuklear krig, er igen en stor, overhængende fare, og det er i denne sammenhæng, at vi indkalder til denne konference i dag, både for at fejre Schiller Instituttets 30 års ekstraordinært vigtige arbejde, men også for endnu engang at udstede et opråb om nødvendigheden af globalt samarbejde for at forhindre udbruddet af endnu en potentielt overflødig og ødelæggende krig.

Faktisk behøver Helga ingen yderligere introduktion. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet, hun er hustru til den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche, og jeg vil gerne præsentere Helga, der skal holde denne konferences åbningstale.

Helga Zepp-LaRouche:

I er kommet her på denne konference for at drøfte, hvordan man skaber en verden uden krig, og det kan synes at være et meget usandsynligt forslag, i betragtning af verdens aktuelle tilstand. Men før jeg kommer nærmere ind på en diskussion om, hvorfor jeg stadig er dybt optimistisk over, at vi kan opnå dette mål, så lad mig blot referere et par idéer, som spillede en rolle ved grundlæggelsen af Schiller Instituttet for 30 år siden.

Som Jeff nævnte, så var det en tid med en forøget fare for krig. Folk talte om de muligheder, som lå i mellemdistancemissilerne, Pershing-2 og SS-20, som kun befandt sig et minuts afstand fra hinanden i Centraleuropa; at der ved et uheld kunne ske en affyring af blot et missil, og i det tilfælde ville hele arsenalet blive affyret af modstanderen, fordi der var så kort tid. Mange mennesker talte om, at vi befandt os på randen af Tredje Verdenskrig, og jeg tror, at folk var langt mere bevidste, end de er i dag – til trods for, at vi ved den mindste anledning kunne stå over for civilisationens udslettelse.

Hvorfor Schiller?

Årsagen til, at jeg gav navnet Schiller til indsatsen for at få en totalt anden idé om relationerne mellem nationer – og jeg vil gerne sige dette, fordi jeg ønsker at opmuntre folk til at gå på biblioteket, eller Internettet, og læse Schiller – er fordi han, efter min bedste overbevisning, har det skønneste billede af mennesket. Han var overbevist om – og han er overbevist om, for han er udødelig –, at ethvert menneske har potentialet til at blive en skøn sjæl. At ethvert menneske har potentialet til at blive et geni, og at menneskeheden i tidens fylde vil nå frem til denne tilstand, hvor alle mennesker, der fødes, vil blive i stand til at udfolde hele deres potentiale.

Hans idéer var en slags rød tråd i mit liv fra den tidligste skoletid og fremefter, og da jeg tænkte på, hvordan man skulle skabe en ny æra i civilisationen, kunne jeg ikke komme i tanke om et bedre synonym end ham.

Idéen om Schiller Instituttet var den, at udenrigspolitik ikke længere skulle være baseret på statskup, undergravning, sabotage og mord – som ulykkeligvis dominerer meget af udenrigspolitikken i dag –, men at hver nation skulle referere til den anden på det højeste niveau af deres bedste kulturelle og videnskabelige præstationer. Når man således taler med USA, så bør man ikke tænke på slaveri og Vietnamkrigen, og mange andre ting, men man bør tænke på Benjamin Franklin, Uafhængighedserklæringen, Forfatningen, John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt, Martin Luther King, John F. Kennedy –, og at det bør være billedet af Amerika.

På samme måde, når man taler om Tyskland, så bør man ikke reducere det til 12 års nazistisk terror, men man bør tænke på alle de store tænkere og digtere og komponister, som Tyskland har frembragt: den klassiske kultur og de videnskabelige bidrag.

Schiller Instituttet blev således grundlagt på basis af denne idé, på den 3. og 4. juli for 30 år siden, i Arlington, Virginia, og dernæst, to måneder senere, i Wiesbaden, Tyskland. Og ved den stiftende konference i Arlington havde vi noget af et deltagerstyre med 1200 mennesker fra 50 nationer, som alle sammen kom marcherende ind med deres flag, deres nationale hymne blev spillet, og vi besluttede, at vi ville arbejde utrætteligt på idéen: »Nu kommer Schillers tid« – , at vi skal skabe en tid, hvor Friedrich Schillers idéer ville dominere verden.

I begyndelsen var det meningen, at det skulle være en tysk-amerikansk indsats, men det blev meget klart, at forholdet mellem Europa og USA var i en forfærdelig forfatning, og med den såkaldte Tredje Verden stod det endnu værre til. Så det blev meget hurtigt en international indsats.

Siden da har vi virkelig afholdt hundredvis af konferencer over hele verden. Vi arbejdede på udviklingsplaner for hele verden: for Afrika, Latinamerika, en Oaseplan for Mellemøsten, et 40-årigt udviklingsprogram for Indien, hvor vi arbejdede med Indira Gandhi, sammen; en 50-årig Plan for Stillehavsbækkenet, og efter 1989, efter Berlinmurens fald, havde vi den idé at forene Europa og Asien gennem den såkaldte Eurasiske Landbro, gennem infrastruktur-korridorer. Og i mellemtiden, hen over de seneste 25 år, har vi udvidet dette til Verdenslandbroen, som betyder en virkelig, dybtgående udvikling af alle dele af verden, og det er stadigvæk absolut konceptet for en fredsorden for det 21. århundrede.

Rødderne til 'regimeskifte'

Dette er tydeligvis ikke verdens tilstand netop nu. Så jeg vil gerne stille spørgsmålet, hvordan kom vi, 69 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, til det punkt, hvor vi nu befinder os på randen af Tredje Verdenskrig, som, hvis den kommer, iflg. tingenes natur ville blive en term nuklear krig og derfor føre til civilisationens udslettelse.

Årsagen er, da vi havde denne idé om den Eurasiske Landbro i 1989, og især, da vi udvidede idéen efter Sovjetunionens sammenbrud, hvorfor blev den afvist?

Ja, ved et uheldigt, historisk sammenstød havde vi Margaret Thatcher som premierminister for Det britiske Imperium; og i USA havde vi de neokonservative. Og snarere end at bruge den mulighed, som bød sig med kommunismens forsvinden, til at skabe en sådan ny fredsorden, besluttede de at satse på den såkaldte nye

amerikanske århundrede-doktrin, som i virkeligheden var en opskrift på et anglo-amerikansk domineret verdensimperium.

Disse menneskers første mål var at reducere Rusland fra at være en tidligere sovjetisk supermagt til at være et Tredjeverdensland, som producerede råmaterialer. Og de midler, hvormed de opnåede dette, var den såkaldte chokterapi, ved hjælp af hvilken, f.eks., Ruslands industrielle kapacitet blev reduceret til 30 % fra 1991 til 1994.

Det andet hovedmål var at eliminere Rusland som en potentiel konkurrent på verdensmarkedet. Efter at den anden supermagt var forsvundet, satsede de på det, der kaldes globalisering, eller ubegrænset globalisering, hvilket betød den totale afregulering af finanssystemet, skabelsen af markeder med billig arbejdskraft og forvandlingen af hele verdensøkonomien til en kasinoøkonomi, der blev beskyttet af private sikkerhedsfirmaer, forvandlet til det, som min afdøde ven J.C. Kapur, en stor, indisk filosof, kaldte »pansret kapitalisme.«

Dernæst besluttede de at satse på regimeskift imod alle lande, som ikke ville underkaste sig dette nye verdensimperium. Det var den grundlæggende årsag til den første Irakkrig i 1991, som blev ført af Bush, sr. Dernæst havde vi otte år med Clintonregeringen, som var en slags blandet form – en lille smule imperial, en lille smule mere republikansk. Men efter dette satsede de på idéen om at eliminere alle suveræne nationalstater, som blev anset for at være en hindring til dette verdensimperiums magt.

Og så begyndte regimeskift. Det skete i Irak, Afghanistan, Libyen. De forsøgte i Syrien. De har opnået det i Ukraine, for indeværende. Og med hensyn til Europa har de besluttet at forvandle Den europæiske Union til det regionale udtryk for dette imperium. Man krævede af kansler Kohl, at han skulle opgive D-marken for at etablere Den europæiske monetære Union, som prisen for Tysklands genforening – især med den hensigt at forhindre Tyskland i at udvikle stærke bånd til Rusland, som det historisk set ofte havde gjort.

Dernæst transformererede de EU med Maastricht-traktaten i 1991 til et imperium. Man aftalte kriterierne for Den europæiske Møntunion, Stabilitetspagten, som forvandlede EU til grundlæggende set at være et instrument i bankernes interesse.

I 1992 introducerede man den monetære version af EU, og i 2002 euroen som en kontantvaluta.

Så havde man i mellemtiden, den 4. november 1999, ophævelsen af Glass-Steagall,

som var begyndelsen til den totale afregulering af finanssystemet, og samtidig afklarede disse kræfter de endelige idémæssige støttepiller for imperiet.

Af ekstrem vigtighed var Tony Blairs tale i 1999 i Chicago, hvor han de facto erklærede den post-Westfalske orden; grundlaget for international lov var forbi og skulle erstattes af såkaldte humanitære interventioner over hele verden, som i USA førte til doktrinen om Ansvar for at beskytte.

Nu begyndte Blair-doktrinen omgående at komme i total konfrontation med Putin-doktrinen. Putin, som sagde, at international lov skulle respekteres, at FN's charter skal opretholdes, at ethvert lands suverænitet ikke kan krænkes – i sammenligning med Blair, som sagde nej, vi kan finde påskud til at intervenere militært over hele verden.

Så igen, de besluttede grundlæggende set at satse på regimeskift over for alle nationer, der ikke ville underkaste sig, og EU var forvandlet til et totalt imperium. Hvis man ser på tilstanden i EU i dag, som begår folkemord mod de sydeuropæiske folk, kan man se, at der ikke er nogen sandhed i noget af det, de siger.

Farverevolutionerne og 11. september

Med hensyn til især landene i det tidligere Sovjetunionen besluttede de at udvikle »farverevolutioner«. Farverevolutioner er et synonym for et helt udvalg af forskellige metoder til regimeskift. Det er en ikke-erklæret krigsførelse, men det er krig, som har forskellige karaktertræk, der passer til hvert land.

Det, jeg siger, vil sandsynligvis komme som en overraskelse for de fleste mennesker, men min mand, hr. LaRouche, sagde for nylig, at 11. september i USA var en form for »farverevolution«, fordi det forvandlede det amerikanske folk, som allerede tidligere havde nogle problemer, til et instrument for imperiet. Og at forvandle USA til den militære gren, til muskelkraften, med briterne som hjernen, var en slags forudsætning for, at de øvrige regimeskift kunne lykkes.

Under Clintonregeringen var USA stadig væk en slags halvrepublik, men efter 11. september blev USA til dette imperies spydhoved.

For en god ordens skyld; nogle af Jer vil huske, at hr. LaRouche holdt et profetisk webcast den 3. januar 2001, tre uger før Bush jr.-regeringen tiltrådte, hvor han sagde, at denne regering ville blive konfronteret med så

mange problemer med finanssystemet, at de ville satse på en 'Rigsdagsbrand'. Det var nøjagtig ni måneder før 11. september.

Og I husker alle, hvad der skete med 11. september, det hysteri, som greb befolkningen med deres gule bånd ('yellow ribbons'), med de gentagne Tv-indslag, om og om igen, som viste flyene flyve ind i World Trade Center, og alle de andre billeder. Og det blev dernæst brugt til at gennemføre Patriot Act (den patriotiske lov), Nationale Defense Authorization Act (loven om bemyndigelsen af forsvarsbudgettet) [2012], den totale udvidelse af NSA's udspionering til at omfatte hele verdens befolkning og derved især krænke praktisk enhver borgers menneskerettigheder på hele kloden. Og det, der så skete, mere og mere; at Bush, og senere præsident Obama, regerede ved dekret og således eliminerede regeringsmagtens tredeling.

Efter 11. september blev der erklæret krig mod Afghanistan ved at påkalde sig NATO's artikel 5; og hvis man så tænker på det, der virkelig er kommet frem for dagens lys – og det vil vi høre mere om i dag, hvad der virkelig var involveret i 11. september, hvilket var nøjagtig, hvad der vil blive afsløret, når de 28 sider, som er blevet hemmeligstemplede i den oprindelige Fælles [Kongres-] Undersøgelse af 11. september, endelig bliver frigivet – og det vil vi høre om senere med budskaber fra Walter Jones og Terry Strada, at der er en kraftig grund til at mene, at det blev ledet af briterne, og at saudierne havde en hånd med i et.

Se så hvad der er sket efter 13 års krig i Afghanistan. I Afghanistan er der nu en 40 gange så stor produktion af opium i forhold til før krigen. Med Irak og Afghanistan har man fået 120.000 traumatiserede [NATO-]soldater, hvis liv er ødelagt. I Afghanistan ligner træningen af de såkaldte sikkerhedsstyrker mere en mafia, som allerede nu, mens soldaterne fra USA og NATO stadig er til stede, terroriserer befolkningen.

Så havde man i 2003 den anden Irakkrig, der, som vi nu ved, var fuldstændig baseret på løgne. Der var ingen masseødelæggelsesvåben. Der var ingen missiler, som kunne nå alle byer i verden på 45 minutter. Det, man lovede under begge Irakkrige, skete: bombningen af landet tilbage til stenalderen, og alt dette var i overvejende grad baseret på denne mands løgne (Figur 1), som instruerede MI-5 og MI-6 i at udarbejde det berømte dossier, som dernæst blev brugt af Colin Powell i hans berygtede tale i FN.

Nogle af Jer husker, at præsident Bush jr. på et tidspunkt ankom til Irak i sin bombepilotjakke og erklærede »Missionen er udført«. Hvis man ser på, hvad der sker i Irak i dag, så har man ISIS' overtagelse af magten, denne ekstremistiske

udbrydergruppe af al-Qaeda, en gruppe, hvis terror, selv for al-Qaeda, er for voldelig, som nu har indtaget Mosul og adskillige andre byer i Irak.

Og iflg. diverse artikler i den britiske presse betyder dette, at den gamle opdeling af Mellemøsten i henhold til Sykes-Picot-traktaten, der blev etableret under Første Verdenskrig (1916), er død. De er allerede nu i færd med at tegne kortet om. Olien i Mosul er nu sunni-olie og tilhører saudierne. Alene fra Mosul er 1 mio. mennesker på flugt, og ISIS har meddelt, at de vil vælte Kong Abdullah af Jordan. De vil forsøge at besætte Sinai, Gaza og Libanon. Og der er selvfølgelig en umiddelbar fare for en fuldt optrappet krig i hele området.

Og dette er naturligvis også et sikkerhedsproblem for Europa og USA, fordi der blandt disse mennesker befinder sig tusinder af europæere og amerikanere, som har sluttet sig til dem [der flygter].

Farverevolutionen imod Rusland og Kina startede allerede på en måde i 1970'erne og 1980'erne med Projekt Demokrati og National Endowment for Democracy (NED), der blev stiftet i 1983 og finansieret af International Republican Institute, National Democratic Institute og Open Society of George Soros. De gik frem med opbygningen af såkaldte »demokratiske« bevægelser imod regeringer, som gjorde modstand mod globaliseringstendensen. Det fulgtes ad med idéen om et frihandelssystem for at forvandle befolkningerne til billig arbejdskraft og grundlæggende set organisere hele verdensøkonomien omkring princippet »køb billigt, sælg dyrt«, og behandle mange folk i mange lande som heloter, som »unyttige spisere«, sådan, som de anses for at være af Prins Philip, der mange gange har meddelt, at han ønsker en reduktion af verdens befolkning fra 7 til 1 milliard mennesker, og som offentligt har udtalt, at han gerne vil reinkarnere som en virus for bedre at kunne være med til at reducere befolkningen.

Hele dette system har mere og mere ført til et svælg mellem de superrige og de fattige. Det blev for nylig offentliggjort, at 85 individer på denne planet ejer lige så meget, som 3,5 milliarder mennesker!

Den britiske 'moder'

Dette optrappedes så selvfølgelig efter Sovjetunionens sammenbrud, hvor de samme kræfter gik frem med opbygningen af »civilsamfund«, som de kalder det, i Central- og Østeuropa. Mens hovedfinansieringen kom fra amerikanske institutioner, så stammede koncepterne og strategien faktisk fra britiske universiteter, især Oxford og Cambridge, som er en slags intellektuelle

hovedkvarterer for Det britiske Imperium.

Mens Cambridge stod mere for den teknologiske side, ting, der har med informationsalderen at gøre, Internettet, de sociale medier, spionapparatet, GCHQ, som modsvarer NSA i Storbritannien, så stod Oxford mere for den operationelle side. De var basis for operationer allerede ved overgangen til det 20. århundrede for Cecil Rhodes, som havde temmelig dystre planer for den Tredje Verden; de var oprindelsen til Round Table (klub); de udvalgte Rhodes-stipendiater fra hele verden, og det primære formål med dette var at generobre den tidligere koloni USA.

Efter at et ikke lykkedes dem at annullere den Amerikanske Revolution med militære midler i Krigen i 1812 og Borgerkrigen, besluttede de at undergrave det amerikanske etablisement, så det vedtog modellen for Det britiske Imperium som dets egen, for at skabe et verdensimperium, baseret på det særlige, anglo-amerikanske forhold. Enhver, der ønsker at undersøge dette, bør læse bogen af H.G. Wells fra 1928, *The Open Conspiracy* (Den åbne sammensværgelse).

En mentor, der kom ud af dette, var William Yandell Elliott, som var professor og mentor for sådanne folk som McGeorge Bundy og Sir Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski og Samuel Huntington. Og de har naturligvis en ny generation, hvor man finder fortalerne for interventionisme omkring [national sikkerhedsrådgiver] Susan Rice og andre.

Oxford-projektet, hvor alt det her kom fra, havde navnet »Civil modstand og magtpolitik«, ledet af Sir Adam Roberts, som var en af Susan Rices mentorer, og som er en af hovedfortalerne for »liberal internationalisme«. Og de tilskriver sig tilbage til Lord Palmerston-doktrinen i det 19. århundrede. Samarbejdspartnere til Sir Adam Roberts og Timothy Garton Ash ledede dette projekt på Oxford University, som hed »Oxford Universitetets Program om den ændrede karakter af krig.« Idéen var at opbygge civil modstand i forbindelse med militærstrategi, og i marts 2007 afholdt de en konference i St. Anthony College, i Oxford, med titlen »Civil modstand og magtpolitik, erfaringen om ikkevoldelig aktion fra Gandhi til nutiden.« De besluttede at udvikle nye teknikker, og i kataloget over disse nye teknikker spørger de, »Er økonomiske sanktioner nyttige til at støtte de civile modstandsbevægelser handlinger?«

En af talerne på denne konference var Michael McFaul. Her har I Nadia Diuk fra National Endowment of Democracy og McFaul (Figur 2); en anden deltager var Gene Sharp (Figur 3), som er den virkelige ophavsmand, forfatter, til farverevolutioner. Han sidder i Albert Einstein Institute i Boston, Massachusetts, og er forfatter til et trebindsværk, *The Politics of Non-Violent*

Action, som han skrev som en disputats allerede i 1968; Fra Diktatur til demokrati, En konceptuel rammeplan for frihed, som blev udgivet i 1993.

Dette værk er blevet udgivet på 40 sprog, finansieret af George Soros, og det underviser i teknikkerne for politisk trods. Han nummererer 198 taktikker, fra boykot, til symbolisme, og – led ikke efter en teoretisk understøttelse; jeg prøvede at finde det, men det kunne jeg ikke – det reducerer alting til et enkelt ord, eller sætning, som en farve, »orange« eller »rosa«, eller uforskammede fagter, eller en eller anden symbolik, som en knyttnæve. Dernæst ville de forsyne disse aktivister i de lande, der er udset som mål, med mærker, med flyveblade, undertiden med rockbands, med beklædning, og de ville bruge falske henvisninger til folk som Mahatma Gandhi og Martin Luther King, men i virkeligheden er det i bund og grund blot betalte aktivister.

Der er en videotale af Gene Sharp fra 1990, som man kan se på YouTube (den har ikke noget indhold, det er bare »modstand«, nærmest monotont), men dette har nu spredt sig som såkaldte »farverevolutioner« til dusinvis af lande over hele verden.

International Republican Institute (IRI) og American Enterprise Institute (AEI) afholdt træningsøvelser, f.eks. i 2000 i Ungarn, hvor de skabte den serbiske farverevolution »Otpor!«, som betyder »Modstand!« De var ansvarlige for at vælte Slobodan Milosevic. Så indrømmede NED, at de finansierede Otpor! for Georgien og Ukraine, og på YouTube kan man finde en video af Otpor!, hvor deres nuværende leder i Serbien indrømmer, at de har trænet aktivister over hele verden. De tager ansvaret for det Arabiske Forår. Gene Sharp siger, at han også var en nøglefigur i oprøret på Tiananmen-pladsen i 1989 i Kina.

I Ukraine har dette apparat rekrutteret 2.200 NGO'er! De lavede den Orange Revolution før; de lavede Rose-revolutionen i Georgien, og så, det, der brød ud på Maidan i Kiev efter, at præsident Janukovitj annullerede EU-associeringsaftalen i november sidste år, var præcis dette apparat, en blanding af sådanne NGO'er, fortrinsvis finansieret af USA, og neonazister, som havde en ubrudt tradition tilbage til Stephan Bandera, som var en af nazisternes kollaboratører, som hjalp nazisterne med at invadere Ukraine i 1940'erne.

I henhold til dette koncept bliver disse millitanter forstærket af lejesoldat-typer, som har trænet med al-Qaeda og ISIS i Syrien. De blev afskibet til Ukraine, og de var for en stor del ansvarlige for de ugerninger, som blev begået der; barrikaderne, molotovcocktails, snigskytterne, som skød på begge sider, både politi og demonstranter, og som var ansvarlige for kuppet i Ukraine den 22. februar.

Den aktuelle »Jats«-regering – jeg kalder ham ikke Jatsenjuk, men »Jats«, for det er det navn, Victoria Nuland gav ham, og hun satte ham til magten; dette var en regering baseret på et kup. De har nu syv medlemmer af Svoboda i deres regering, og det er en nazistisk organisation; Sektor Højre er tæt integreret i den Ukrainske Hær, og de udfører i øjeblikket luftangreb imod deres egen befolkning i det østlige Ukraine.

Alt dette har ledt frem til en situation, hvor der nu, i dag, kunne blive mere militæraktion, efter at de østlige pro-føderaliststyrker i Ukraine nedskød dette angrebsfly, og nu er der fare for et virkeligt udbrud af en større konflikt mellem Ukraine og muligvis Rusland, hvis dette forsætter.

Ruslands nye doktrin

Som respons på alt dette har det russiske militær bebudet en ny militærdoktrin, som er af den største vigtighed. Dette var i sammenhæng med Sikkerhedskonferencen i Moskva, som fandt sted den 23. maj, hvor de erklærede, at anvendelsen af farverevolutioner er en form for krigsførelse imod Eurasien.

Ruslands gen. Vladimir Zarudnitsky, som er operationel chef i de Russiske Væbnede Styrkers Division for Militærstaben, erklærede, at

»farverevolutionerne er en fuldstændig lovløs, middelalderlig og afskyelig form for aggressionskrig. En ny form for Trediveårskrig, med samme taktik, men langt værre end det, nazisterne gjorde.«

Og ser man på, hvad disse andre farverevolutioner foretager sig i Irak eller Syrien, eller i det østlige Ukraine, kan man kun være enig. De bruger nye aggressionsteknikker, med det geopolitiske mål at destabilisere lande, som har en uafhængig politik, og de har, iflg. denne general, udset Rusland, Kina, Sydvestasien, Afrika og Central- og Sydasien som mål.

En af amerikanerne, som deltog i konferencen, Anthony Cordesman fra CSIS, var så imponeret over fremgangsmåden på konferencen, at han offentliggjorde sine notater i en 52-siders rapport på sin webside, hvor han grundlæggende siger, at det russiske militær nu anser farverevolutionerne for at være en ny amerikansk og europæisk metode til krigsførelse imod Rusland og Kina, baseret på minimale omkostninger og tab, men at det alt sammen fører til en væsentlig kilde til terrorisme. (Figurerne 4 og 5). Dette er fra Power Point-præsentationen, som blev vist der.

Dernæst understregede forsvarsminister Shoigu ligeledes, at disse protester, som angiveligt skulle komme fra befolkningen, i virkeligheden er støttet gennem militære midler og irregulær krigsførelse (Figur 6). De bruges i Serbien, Libyen, Ukraine og Venezuela, og det såkaldte »Arabiske Forår«, som har destabiliseret (Figur 7) hele det nordafrikanske område. Som et resultat er flere afrikanske lande i færd med fuldstændig at disintegrere, som et resultat af det, der skete i Libyen, for så flygtede tuaregerne og andre til Mali og andre lande, og spredte terrorismen.

Den russiske generalstabschef gen. Gerasimov sagde også, at dette er en ny metode til krigsførelse, som gennemføres af USA. Det begynder med de ikke-militære taktikker i farverevolutionerne, og så bag det, militærstyrke, og hvis der ikke er tilstrækkelig potentiale i opstanden, så intervenserer militære styrker åbenlyst for at frembringe regimeskift, som vi har set det i Ukraine, Syrien og mange andre steder.

Den hviderussiske forsvarsminister, Juri Zhadobin, pegede på Gene Sharp som forfatteren til disse farverevolutioner og erklærede, at disse revolutioner altid startes udefra. Den russiske general Zarudnitsky sagde også, at Vesten anser farverevolutionerne for at være et fredeligt middel til regimeskift, men begivenheder i Mellemøsten og Nordafrika »viser, at militærstyrkerne er en integreret del« af det, og hvis ikke sanktioner er tilstrækkeligt, så fortsætter de med militære operationer.

Dette er selvfølgelig fuldstændig ulovligt, det overholder ikke Genèvekonventionerne, som har etableret regler for krigserklæringer, og derfor er det så meget desto mere farligt og kriminelt, og det udføres desuden af åbenlyse terrorister og private sikkerhedsfirmaer, som vi har set det i Ukraine, hvor lejesoldater fra Blackwater og Academi er blevet udstationeret.

Det er meget lig den måde, som John Perkins beskriver afsættelsen af regeringer i sin berømte bog Confessions of an Economic Hit Man (En økonomisk lejermorders bekendelser), hvor man anvender forskellige teknikker til at narre lande, først til at komme i gæld, og dernæst med bestiklinger; hvis bestiklingerne ikke virker, brug destabilisering; og hvis det alt sammen ikke fungerer, sats på militære midler, som Perkins meget detaljeret beskriver.

Betydningen af denne nye russiske og hviderussiske militærdoktrin er absolut enorm, og den kendsgerning, at man ikke har læst om det i New York Times betyder ikke, at det ikke er sådan. For hvis Rusland siger, at farverevolutionerne er en ikke-erklæret aggressionskrig, så betyder det, at vi i øjeblikket er i krig! Så hvis man lægger dette oven i alle de andre situationer, i Mellemøsten og i

Stillehavsområdet, tror jeg, folk bør blive bange og gøre noget ved det, snarere end at udvise ligegyldighed[1].

NATO's inddæmning af Rusland og Kina

Dette skal ses i sammenhæng med NATO's og EU's inddæmningspolitik over for Rusland og Kina.

Man har også ændret USA's og NATO's militærdoktrin, for da vi havde krisen med mellemdistancemissilerne i begyndelsen af 1980'erne, som var den sammenhæng, i hvilken Schiller Instituttet skabtes, havde man stadig MAD, Mutually Assured Destruction (Gensidigt Garanteret Ødelæggelse), som gik ud på den idé, at anvendelsen af atomvåben var fuldstændig umulig, fordi det ville føre til hele menneskehedens udslettelse.

Men i mellemtiden har man ændret dette til en doktrin om førsteangreb (forebyggende angreb), som er grundlaget for ABM-systemet (Anti Ballistic Missile, missilforsvar) i Østeuropa, der som sådan er blevet fordømt af russerne. Det danner grundlag for Prompt Global Strike-doktrinen, som går ud på den idé, at man, med moderne midler, cyberkrig, og andre moderne teknologier, på en eller anden måde kan snige sig bag om et fjendelands forsvarslinjer og gøre det af med deres gengældelsesangrebs-kapacitet (Figur 8). Og det er også idéen bag Air-Sea Battle-doktrinen imod Kina.

Det er den utopiske idé, at man kan vinde en atomkrig. Og der er militærfolk, selv i USA, som har påpeget, at disse førsteangreb-doktriner opmuntrer begge sider til at satse på et førsteangreb, for hvis man venter for længe, er man forsvarsløs, så det er bedst at komme først.

Allerede for to år siden på Sikkerhedskonferencen i Moskva sagde daværende præsident Medvedev, og også på et juridisk forum i St. Petersburg, at denne, de vestlige staters politik med at bruge humanitære interventioner som påskud, fører til regionale krige, inklusive brugen af atomvåben. På den samme konference sagde daværende generalstabschef gen. Nikolai Makarov, at Rusland ikke vil acceptere videreopførelsen af det amerikanske ABM-system til dets tredje og fjerde fase, fordi det så ville give en førsteangrebsevne, som ville gøre Rusland forsvarsløs.

I sammenligning med denne erklæring fra for to år siden er den nye, russiske militærdoktrin er klar skærpelse, for de har nu bekræftet, hvad vi har sagt i

mange, mange år, men som nu er blevet officiel russisk doktrin.

Og hvis man ser på hele det billede, jeg har fremlagt, og det bør man, kan man kun komme til én konklusion: Vi befinder os i øjeblikket på randen af Tredje Verdenskrig, og følgelig på randen af menneskehedens udslettelse. Vi har et uopsætteligt behov for en international debat om dette. Vi må erklære farverevolutioner for absolut illegitime. Vi må fordømme den farce, at disse personer går rundt i verden og intervenserer militært overalt og kalder det »demokrati«, »frihed« og »menneskerettigheder«, når det i virkeligheden er mord, forbrydelse, terror og aggressionskrig.

Hvis man dræber nogen i en officielt erklæret krig, så er det nok forfærdeligt og tragisk, men det sker i overensstemmelse med reglerne i fastlagte, internationale konventioner, som Genève-konventionen. Men hvis man dræber nogen i en ikke-erklæret krig, så er det mord. At anstifte en aggressionskrig gør den person, som gør dette, til en forbryder for Nürnberg-domstolen.

Den kendsgerning, at vi allerede er i krig, i en slags global krig, betyder, at vi sidder på en global krudttønde, hvis lunte er blevet antændt mange steder – i Ukraine, i Mellemøsten, i Stillehavsområdet. Og spørgsmålet er så: Kan vi standse dette i tide, før menneskeheden udsletter sig selv?

Grib Alternativet!

Lykkeligvis er det potentielle alternativ allerede på plads: Det, som LaRouche-bevægelsen har arbejdet for i 39 år, som hr. LaRouche foreslog for første gang i 1975, nemlig at erstatte Den internationale Valutafond (IMF) med Den internationale Udviklingsbank, og dernæst især, efter at vi for 25 år siden fremlagde forslag til den Eurasiske Landbro (Figur 9), så er den nu på bordet.

De gode nyheder er, at den kinesiske regering har lagt den Eurasiske Landbro, eller den Nye Silkevej, på bordet. På en konference i Kasakhstan sidste september, i siden på det nylige russisk-kinesiske topmøde i Shanghai, indgik Xi Jinping og Putin ikke alene den 30-årige aftale om levering af gas, som blev meget omtalt i medierne, men også 46 aftaler om samarbejde omkring den Nye Silkevej, og den kendsgerning, at der på højeste niveau, nemlig mellem præsidenterne for de to lande, er en aftale om samarbejde, som giver håb om, at man også på lavere og regionale niveauer kan overvinde stadig eksisterende spændinger.

Alt imens det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran en eksplosion, så er der en gigantisk dynamik omkring en meget, meget hastig udvikling af den Nye Silkevej. Den nye, indiske premierminister Narendra Modi har givet udtryk for, at han fuldt ud har til hensigt at samarbejde med Rusland og Kina om denne Nye Silkevej og hjælpe med at bygge Silkevejens nord-sydgående ekstension. For nylig var udenrigsminister Wang Yi i Indien, hvor han lovede fuld støtte til den indiske udvikling for at opgradere jernbanerne og motorvejene, anlægge industriparker og bygge mange atomkraftværker i Indien. I mellemtiden var den kinesiske premierminister Li Keqiang i Bukarest, hvor han mødtes med 16 statsledere fra Central- og Mellemeuropa og annoncerede, at Kina vil bygge et højhastigheds-jernbanenet i Øst- og Centraleuropa, noget, som EU tydeligvis ikke er i stand til.

Han besøgte også flere afrikanske stater og lovede, at Kina ville forbinde alle afrikanske hovedstæder gennem et system af højhastigheds-jernbaner. Og ved det kommende BRICS-topmøde i juli vil Xi Jinping og Putin indlede en rundrejse i Latinamerika for at engagere hele Latinamerika i konceptet om den Nye Silkevej/Verdenslandbroen.

Dette udgør vores eneste håb om at standse og vende udviklingen imod krig og terror, som nu eksploderer i Mellemøsten, og forhindre, at det kommer til Europa, Asien og Afrika. På en Schiller-konference i november 2012, som vi ligeledes havde indkaldt på grund af den voksende krigsfare, præsenterede vi en omfattende plan for den Eurasiske Landbro for hele området mellem Afghanistan og Middelhavsområdet, Centralasien og Golfen.

Hvis man ser på dette fra den afrikanske, atlantiske kyst, hele vejen over Den arabiske Halvø og ind i Kina, så har man et stort, sammenhængende bånd af ørken. Det meste af Mellemøsten er ørken. Og det eneste håb om fred i dette område er at gøre ørkenen grøn ved hjælp af grundvandsmagasiner, omdirigering af floder, storstilet afsaltning af havvand ved hjælp af den fredelige anvendelse af atomkraft (Figur 10), og have det håb, at Rusland, Kina og Indien, Iran, nogle europæiske nationer, som har gjort sig fri af EU-kommissionens åg, samt et ændret USA, vil arbejde sammen om udvikling, som den nye verden for fred.

Den nye Centralasiatiske Ekspertklub for Eurasisk Udvikling afholdt for nylig en todages konference i Dushanbe, Tadsjikistan[2], hvor direktøren for Centret for Strategiske Studier, Sayfullo Safarov, og ligeledes Juri Krupnov fra Tilsynsrådet for Ruslands Institut for Demografi, Migration og Regional Udvikling (IDMRD), talte, og de fremlagde et økonomisk udviklingsprogram for elimineringen af narkotikaproduktionen i Afghanistan, et program, som Victor Ivanov (direktør for den russiske narkotikakontroltjeneste, -red.) allerede i

marts måned havde foreslået i Moskva, og som atter blev præsenteret i Islamabad, Pakistan, som et udviklingsprogram for Pakistan og Afghanistan.

Juri Krupnov fremlagde fire hovedområder for en sådan udvikling af Afghanistan: landbrug og fødevarerforarbejdning, maskinfremstilling, transportinfrastruktur, hurtig opførelse af vandkraftværker på floden Panj og uddannelse i forskning og teknologi. På denne konference blev det også besluttet at gennemføre forebyggende foranstaltninger til afværgelse af et ukrainsk scenarie i området.

Dette er altså, hvad Schiller Institutet og LaRouche-bevægelsen foreslog for 50 år siden, hvor vi lagde ud med den såkaldte »Produktive Trekant« for Øst- og Vesteuropa, og, efter Sovjetunionens opløsning, med den Eurasiske Landbro, som vi i mellemtiden har udvidet til Verdenslandbroen (Figur 11). Grundlæggende set et globalt program for genrejsning af verdensøkonomien, og dette program er ved at blive virkeliggjort. Dette repræsenterer et meget konkret perspektiv for alle nationer på denne planet.

Problemet er Det britiske Imperiums dominans i USA. Og hr. LaRouche har på det seneste mange gange erklæret, at den eneste måde at stoppe Tredje Verdenskrig er gennem USA's tilbagevenden til sin forfatningsmæssige karakter af en republik – og det kan kræve en udskiftning af regeringen, som vi også vil høre mere om senere i dag.

Hr. LaRouche har præsenteret et firepunktsprogram: Det er et videnskabeligt dokument, et lovgrundlag, som USA kan vedtage.

Bail-in versus Glass-Steagall

Dette er ikke et teoretisk spørgsmål, men, som jeg sagde, så står det transatlantiske finanssystem umiddelbart foran en eksplosion. Det er meget, meget mere bankerot end i 2008. Den europæiske Centralbank, ECB, har netop gennemført negative rentesatser, og chefen for Hamborgs Institut for Verdensøkonomi Thomas Straubharr, som er en meget konservativ økonom, erklærede, at dette var »afslutningen på kapitalisme.«

Det, som de har planlagt i Europa og i USA, er den såkaldte »bail-in«, Cypren-modellen[3], men vi har beregnet, at selv, hvis man eksproprierer alle mennesker i Europa og USA, en 'hårklipping' af indehaverne af bankkonti og forretningsbankkonti, så ville dette kun give 1 % af de udestående derivatkontrakter. Så det, vi i virkeligheden står over for, er faren for et

pludseligt sammenbrud af realøkonomien, og min mistanke går på, at dette kun kan håndteres under krigsforhold – eller dette er, hvad disse mennesker håber på.

Så derfor, siger hr. LaRouche, er vort eneste håb om at standse denne fare, at gøre en ende på Imperiet, gøre en ende på dette monster, som har udviklet sig efter Sovjetunionens sammenbrud. Og den eneste måde at gøre det på er at drive Wall Street bankerot, erklære Glass-Steagall, og gøre det nøjagtigt som Franklin D. Roosevelt gjorde det, og dernæst gå over til et program for en Nationalbank i traditionen efter Alexander Hamilton, Det amerikanske, økonomiske System, og erstatte det nuværende, monetaristiske system.

Alt dette må gøres ud fra hr. LaRouches fjerde punkts perspektiv, som er Vladimir Vernadskijs idé[4], og som grundlæggende set definerer loven for evolution i universet: nemlig, at noösfæren, indflydelsen fra den menneskelige erkendelse og evne til at gøre opdagelser, i stigende grad dominerer biosfæren; at den menneskelige erkendelses (tænkning), den menneskelige evne til at gøre opdagelsesrolle i stigende grad vil indvirke på universet.

En ny videnskabelig standard

Dette sætter også en helt ny standard for fysisk videnskab. Mennesket er den eneste art, som er i besiddelse af skabende fornuft, og det adskiller sig fra alle andre skabninger; at det var i stand til at have magt over ilden – det kan intet dyr – og øge sin magt over naturkræfterne gennem en konstant opdagelsesproces, som følger en linje med en højere og højere energigennemstrømningstæthed, som kan anvendes i produktionsprocessen. Og denne menneskelige evne har ført til en stigning i den relative, potentielle befolkningstæthed, og må derfor være målestok for den fysiske økonomi, for afgørelsen af, hvorvidt en investering er god eller dårlig.

Pobisk Kuznetsov, den afdøde russiske videnskabsmand, bebudede for flere år siden på en videnskabskonference i Moskva, at hr. LaRouche vil blive kendt for sin opdagelse, nemlig ved at betegne potentiel, relativ befolkningstæthed med ordet »La«, fra »LaRouche«, på samme måde, som andre opfindere og opdagere har lagt navn til deres opfindelse, som »watt«, »ampere« osv.

Menneskeligt fremskridt er universets hensigt! Det er et fysisk princip, og det er selve universets lov. Vernadskij grundede sig på Nikolaus von Kues (Nicolaus Cusanus)[5], den store tænkter fra det 15. århundrede, som var den første til at opdage evolutionens biogenetiske lov. Han var den første til at skelne mellem

det uorganiske, det organiske eller biologiske, og det tredje niveau, skabende fornuft, og han definerede dernæst også et fjerde niveau, som er Skaberen. Han sagde: Evolutionen i universet finder sted på en sådan måde, at enhver art kun opnår kulminationen af sin karakter, hvis den, på mindst et punkt, er delagtig i den næste, højere art.

Så evolution fremkommer ikke fra neden, som en Darwinistisk 'den stærkeres overlevelse', men, iflg. Cusa, fra oven. Det højere niveau river det lavere opad, næsten som et voldsomt, opadgående træk. Derfor kan man aldrig måle det højere domæne med det lavers målestok; man kan ikke måle det biologiske rige med det uorganiskes målestok, og man kan ikke måle det menneskelige sind med den biologiske sfæres redskaber. Derfor er det menneskelige princip for en opadgående evolution, for noösfærens forøgede magt, den eneste målestok, hvormed menneskelige anliggender kan måles.

LaRouche siger i dette fjerde punkt: Mennesket er menneskehedens eneste sande målestok i universet, og det er denne idé, som må lede den fysiske økonomis praksis.

Nicolaus Cusanus diskuterede allerede princippet i denne opfattelse, ved at sige, at Skaberen skabte det fysiske univers, men efter, at Han skabte mennesket, fortsatte mennesket skabelsen af det fysiske univers som *imago Dei* (i Guds billede) gennem sin *vis creativa*, sine skabende evner.

Problemet med det nuværende Imperiesystem, med globalisering, er, at det måler hele menneskeheden ud fra det organiske niveau, eller det uorganiske, med penge som udgangspunkt: Det er derfor, det fører til så inhumane resultater. Det, som Verdenslandbroen og Silkevejen er synonym for, er den bevidste beslutning om den næste fase i menneskehedens opadgående evolution, det er udelukkende kun fuldførelsen af Verdenslandbroen, som indbefatter samarbejde mellem mange nationer omkring bemanded og ubemanded rumfart, koloniseringen af det såkaldte »Nære Udland« i rummet. Det er den endelige del af Verdenslandbroen.

Nicolaus Cusanus sagde allerede i det 15. århundrede, at ethvert menneskeligt individ opsummerer hele universets evolution i sit sind, og når det bliver bevidst om det, kan det, med absolut videnskabelig præcision, determinere, hvad der må være det næste, nødvendige skridt inden for opdagelse. Det er grunden til, at Lyndon LaRouche, som udviklede dette koncept med potentiel, relativ befolkningstæthed, som følges med den absolutte nødvendighed af højere energigennemstrømningstæthed i den produktive proces, har determineret, at menneskeheden kun kommer ud af krisen, hvis vi satser på et forceret program for termonuklear fusionskraft. For kun da kan vi håbe på, at mennesket har en

fremtid som en art i universet, for vores planet er ikke den eneste planet i sig selv, men vi er beliggende i et Solsystem, i en galakse, og de udfordringer, som stammer derfra, må imødegås.

Befri verden for Imperium

Vi må altså skabe en situation, hvor menneskets sande identitet er at være en skabende art. Hvis vi ønsker at overleve, må vi befri vore institutioner for oligarki og Imperium, som er blevet sataniske. Krig kan ikke længere være et middel til konfliktløsning. Den må derfor forbydes, straffes, udslettes, kendes ulovlig, bandlyses og fordømmes. Og vi må skabe en international kampagne for at gøre præcis dette.

Gerningsmændene til denne krig må stilles for retten, og jeg foreslår en ny Nürnberg Domstol. Selv den britiske indenrigsminister Norman Baker sagde, mht. Irak, at det var Blairs og Bush' intervention, som har ødelagt dette land og blottet det for ekstremister, og at det, vi nu ser i Irak, er arven efter Tony Blair.

Blair forsøger netop nu at kæmpe for at blive den nye præsident for Den europæiske Kommission, ved at lave intriger for, at Jean Claude Juncker ikke skal få posten, og jeg er fuldstændig helliget til, og opfordrer Jer alle til at hjælpe, så det ikke sker, og at Blair bør have en helt anden plads, måske knap så komfortabel, men sikker. Enhver, der grundlæggende set støtter denne person, som efter min mening er en krigsforbryder, lever ikke selv op til en moralsk standard.

Vi har derfor en enorm situation, og jeg kan blot sige, at efter i 40 år at have været i denne bevægelse, LaRouche-bevægelsen, og efter at have været igennem nogle temmelig ubehagelige oplevelser, som Ramsey Clark også ved en masse om, men ikke desto mindre må jeg sige, at verden befinder sig i stor fare. Og jeg kan ikke give nogen en garanti for, at vi vil være her om et par uger eller dage, for dette er meget, meget farligt. Men ikke desto mindre kan jeg fortælle Jer, at jeg aldrig har mistet min dybe optimisme omkring menneskets sande karakter, og jeg mener, at Leibniz havde absolut ret, da han sagde, at et stort onde også i mennesket frembringer et større ønske om, og evne for, det gode. Og derfor, efter 30 år med Schiller Instituttet, tror jeg stadig på:

Nu kommer Schillers tid!

Tema-artikel: BRIKS-TOPMØDET: Halvdelen af menneskeheden lancerer en Ny økonomisk Verdensorden

af Dennis Small

Executive Intelligence Review, 1. august 2014 – I midten af juli måned, mens planeten var ved at blive slået til vrag af de voksende krigsrædsler i det østlige Ukraine, Irak og Gaza, og som følge af en økonomisk depression, forårsaget af det transatlantiske finanssystems dødskrammer, samledes statsoverhoveder, repræsenterende halvdelen af menneskeheden, i Brasilien, hvor de tog de første skridt henimod skabelsen af en Ny økonomisk Verdensorden.

Lederne af BRIKS-nationerne (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) mødtes den 16. juli i Fortaleza til det 6. BRIKS-topmøde, og dagen efter fik de tilslutning fra statslederne fra Sydamerika i hovedstaden Brasilia. BRIKS tæller 43 % af verdens befolkning og omfatter 27 % af planetens landområder; når man tilføjer Latinamerika, repræsenterer de i forening 48 % af den menneskelige art og en tredjedel af Jordens landområde.

Under topmødet og de talrige bilaterale og multilaterale møder i tilknytning hertil, vedtog denne halvdel af menneskeheden et projekt, baseret på forudsætningen om at afvise det nugældende kasino-finanssystem og erstatte det med et system, som tilvejebringer kredit til højteknologiske udviklingsprojekter; uddannelse og træning af ungdommen til at imødegå udfordringer; den fulde respekt for national suverænitet, idet den imperialistiske politik med regimeskifte og krig bandlyses; og en eksplicit promovning af det almene vel nationerne imellem – det Westfalske princip.

»Historien lærer os, at jungleloven ikke er vejen frem for menneskelig sameksistens«

udtalte den kinesiske præsident Xi Jinping den 16. juli.

»Enhver nation bør overholde princippet om lighed, indbyrdes tillid, at lære af hinanden, samarbejde og stræben efter fælles fordele ... for at bygge en harmonisk verden, opretholdelse af fred og fælles fremgang.«

Disse udviklinger behagede ikke den britiske Dronning, der ser dem som en eksistentiel trussel mod Imperiet. De glædede derimod Lyndon LaRouche – af netop samme grund. I 40 år har den hæderkronede, amerikanske statsmand udtænkt, og mobiliseret internationalt til fordel for, programmer for globale, finansielle reformer og store udviklingsprojekter, – den seneste af disse er hans »Fire Nye Love til at redde USA. Nu!« – som netop er af den art, som BRIKS nu har sat på dagsordenen.

»BRIKS og dets allierede er i færd med at opbygge et verdenssystem, baseret på virkelig værdi, ikke falsk papir-værdi«,

udtalte LaRouche den 18. juli.

»De bestemmer, hvad virkelig værdi, som er omkostningerne af arbejdskraftens produktive evner, er, og de indfører det, i en situation under forandring.«

Det underliggende problem, som vi må håndtere i dag, forklarede LaRouche, er »den asymmetriske værdi i verden«, som kommer af to forskellige systemer, der opererer med forskellig logik og forskellig målestok: De er totalt uforenelige.

Det første system er det transatlantiske system.

»Disse svinepelse«, udtalte LaRouche, »der ejer papirstykker, som de siger, er billiarder værd, og som de er parat til at dræbe for«,

som sagen med Argentinas kamp imod gribbefundene, såvel som også afgørelsen til gribbenes fordel, truffet af Aristoteles-idioten, der også kendes som dommer Antonin Scalia fra den amerikanske Højesteret, viser. Det, som disse folk ejer, disse papirstykker, tilføjede LaRouche, er absolut værdiløse.

»Det er som at tage klude op af en spand og prøve at sælge dem«;

eller værre endnu, det er egentlig blot tilsagnet om fremtidig levering af derivater over disse klude, som de siger, har værdi.

Dette er fortidens døde hånd, der prøver at afholde menneskeheden fra at skabe en fremtid for sig selv.

På den anden side har vi et fremspirende system, uforenligt med det første, som opbygger et marked, baseret på virkelig værdi. Og virkelig værdi, uddybede LaRouche, kommer af, og måles på, udviklingen af arbejdskraftens produktive

evner – dvs. gennem indførelsen af videnskabeligt skabte, nye teknologier, og implementering af produktive processer, som øger energigennemstrømningstætheden i den fysiske økonomi og således øger arbejdskraftens produktive evner umådeligt. Dette nye system vil skabe en proces, hvorved forøgelsen af energigennemstrømningstætheden i sig selv forøges med accelererende hastighed.

Dette, at teknologisk fremskridt og videnskabelig fremgang kommer til at spille en rolle, præciserede LaRouche, er enestående for den menneskelige art. En sådan kreativitet er faktisk kilden til værdien i en økonomi, og det er på denne måde, at vore handlinger, som skaber fremtiden, definerer den nuværende værdi. Det er det centrale koncept for det Amerikanske System for Politisk Økonomi, på hvilket De forenede Stater blev grundlagt.

Det afgørende, strategiske spørgsmål i dag, konkluderede LaRouche, er, om De forenede Stater vil slutte sig til den fremspirende Nye økonomiske Verdensorden, eller om USA fortsat vil være en siamesisk tvilling til Det britiske Imperium – som det er under præsident Barack Obama, der er forfalden til at stilles for en rigsret – og nedkalde ødelæggelse over sig selv og resten af verden. Europa er stillet over for det samme, eksistentielle spørgsmål.

Opbygning af en fremtid baseret på atomkraft

BRIKS-topmødet udstedte Fortaleza-deklarationen med 72 punkter (se nedenfor), som annoncerede dannelsen af en Ny Udviklingsbank (New Development Bank, NDB), med en startkapital på 50 mia. dollars til finansiering af infrastrukturprojekter i BRIKS-landene og andre lande, såvel som en Nødreservevalutafond (Kontingent Reserve Arrangement, CRA) med 100 mia. dollars, der skal hjælpe nationer med at håndtere kapitalflugt og andre former for finansiel krigsførelse.

De fleste internationale kommentatorer har været optaget af endeløse forvrængninger, hvor de har dissekeret sætninger fra Fortaleza-deklarationen og taler fra topmødet i forsøget på at fastslå, hvorvidt det er meningen, at disse nye BRIKS-institutioner blot skal være et komplement til Det britiske Imperiums Internationale Valutafond og andre institutioner, eller de skal erstatte dem gennem en ny, finansiel arkitektur. Men svaret på det spørgsmål ligger ikke i en analyse af skrevne eller talte ord, men i den hensigt, som ligger bag skabelsen af de nye institutioner, hvilket bedst reflekteres gennem to, fundamentale spørgsmål: fremtiden og ungdommen, samt kernekraft.

Den indiske premierminister Narendra Modi var særdeles veltalende i forbindelse med det første af disse spørgsmål, idet han på topmødets plenarforsamling understregede

»BRIKS' unikke status som en international institution. BRIKS bringer for første gang en gruppe af nationer sammen på grundlag af et 'fremtidigt potentiale', snarere end allerede eksisterende velstand eller fælles identitet. Selve ideen om BRIKS er således fremadskuende.«

Han tilskyndede BRIKS til gå videre end til »at være topmøde-centreret«, idet han foreslog, at BRIKS-landenes ungdom skulle gå foran mht. at udvide en mellemfolkelig kontakt mellem deres nationer. Han foreslog oprettelsen af et BRIKS-forum for Unge Videnskabsfolk, oprettelsen af BRIKS-sprogskoler for at »tilbyde sprogtræning i hvert af vore sprog«, samt at udforske den mulige skabelse af et BRIKS-universitet.

Modi konkluderede:

»Deres Excellencer, vi har her en lejlighed til at definere fremtiden – ikke alene for vore lande, men for verden som helhed ... jeg tager dette som et stort ansvar.«

Den russiske præsident Vladimir Putin anslog en lignende tone i sine kommentarer til pressen den 17. juli, hvor han evaluerede resultaterne af sin rejse:

»BRIKS-landene er alle unge stater, og fremtiden tilhører de unge.«

Med hensyn til spørgsmålet om kernekraft, så gennemtrængtes topmødet og de relaterede, bilaterale møder, især mellem Ruslands Vladimir Putin og Argentinas Cristina Fernandez de Kirchner og Brasiliens Dilma Yousseff, af diskussioner om dette spørgsmål og indgåelse af talrige, konkrete aftaler. Dette til trods for, at selve Fortaleza-deklarationen – på mange måder et »konsensus-dokument«, typisk for sådanne internationale forsamlinger – ikke nævner spørgsmålet på anden vis, end at det forsvare Irans ret til at udvikle fredelig atomkraft.

Det sande mål for værdi i en økonomi, har LaRouche understreget, er videnskabens og teknologiens indvirkning med hensyn til kontinuerligt at øge energigennemstrømningstætheden i de produktive processer. Skønt den nødvendige drivkraft for verdensøkonomien er udviklingen af termionuklear fusionsenergi, er den nuværende fastholdelse af nuklear fission blandt BRIKS-landene og dets allierede lande af største betydning, da det afspejler en forpligtelse til at hæve den generelle energigennemstrømningstæthed i økonomien.

Langt bedre end nogen monetær eller BNP-baseret målestok, er energigennemstrømningstæthed og andre fysiske, økonomiske parametre de bedste indikationer for den kurs, BRIKS-landene sætter.

Figur 2 viser kernekraft som procentdel af den totale produktion af elektricitet – hvilket er en indikator for den generelle energigennemstrømningstæthed – i en række BRIKS-lande (Rusland, Indien og Brasilien), i sammenligning med repræsentative, europæiske lande (Tyskland og Spanien), med fokus på både nuværende og projekterede niveauer. I tilfældet Tyskland, f.eks., har Det britiske Imperiums forbryderiske, grønne politik med afvikling af atomkraft allerede ført til et drastisk kollaps af kernekraft, fra 28 % af den totale elektricitet i 1990, til 15 % i dag.

Figur 2: Atomkraft som procentdel af totale mængde af produceret elektricitet, nuværende og projekterede

Angela Merkels tyske regering har vedtaget en politik om at reducere dette til 0 i år 2020! For Spanien ser det næsten lige så slemt ud.

Sammenlign dette med, hvad Rusland har gjort, nemlig at forøge sin andel af kernekraft fra 11 % i 1990 til 18 % i 2013, og med en politik om at hæve denne andel til omkring 27 % i 2030. Andre BRIKS-lande har et lavere forhold mellem kernekraft og total elektricitet i dag, men de har dristigt forpligtet sig til en fremtid med kernekraft. Brasilien, f.eks., planlægger at øge andelen af kernekraft fra 3 % til 15 % i 2030. Som præsident Rousseff erklærede lige inden topmødet startede:

»Vore lande er blandt de største i verden, og de kan ikke, i midten af det 21. århundrede, stille sig tilfreds med nogen som helst form for afhængighed. Nylige begivenheder demonstrerer, at det er afgørende for os at søge vores egen videnskabelige og teknologiske uafhængighed.«

Sydafrika har også netop annonceret, at det genoptager sit atomprogram med planer om at bygge seks nye atomkraftværker.

Det bør bemærkes, at Kina har det største program for bygning af kernekraftværker i verden i dag – en udmærkelse, som i 1970'erne gik til den af Roosevelt skabte Tennessee Valley Authority. Kendsgerningen er, at ud af de 66 kernekraftværker, som aktuelt er under opførelse på verdensplan, er de 50 i BRIKS-landene. Med andre ord, så bygger 43 % af verdens befolkning 75 % af verdens atomkraftværker; eller med andre ord, raten af opførelsen af kernekraftværker er 4,3 gange større pr. indbygger i BRIKS-landene end i resten

af verden.

Virkeligheden er selvfølgelig meget mere ubehagelig, end disse enkle tal indikerer, fordi kernekraft aktivt afvikles i store dele af den transatlantiske sektor (og Japan), som et direkte resultat af Det britiske Imperiums selvmorderiske, grønne politik. BRIKS-landene og deres allierede har gjort det klart, at det vil de ikke høre tale om: De har taget den britiske Dronnings grønne dagsorden, som den reflekteres i Københavner-resolutionen, og smidt den i skraldespanden.

LaRouche sagde det ligeud:

»Hvad med Tysklands Fru Merkel?«, spurgte hen den 18. juli. Hun repræsenterer det værdiløse syn på værdi; hun nedbryder kernekraft, ødelægger sin økonomi og gør den absolut værdiløs, sagde han. »Hvad er værdien af hendes meninger? Ikke ret meget.«

BRIKS og Latinamerika opbygger et verdensmarked baseret på virkelig værdi, og de er allerede langt mere produktive end Europa og USA, der insisterer på, at værdi ansættes af en eller anden skør dommer – Scalia i tilfældet Argentina.

Store infrastrukturprojekter

En afspejling af BRIKS-landenes fokus på virkelig værdi var også den vægt, der blev lagt på skabelsen af et kreditsystem til finansiering af større infrastrukturinvesteringer. To sådanne vigtige projekter blev fremmet på og i forbindelse med BRIKS-topmødet.

Det første projekt var ideen om at opfylde den århundredgamle drøm om at bygge en transkontinental jernbane, som forbinder Sydamerikas Stillehavskyst med dets Atlanterhavskyst. Dette udkrystalliserede sig under drøftelsen mellem den kinesiske præsident Xi og den peruvianske præsident Ollanta Humala, og dernæst med Brasiliens præsident Rousseff. Der blev indgået en aftale om at åbne for bud fra udenlandske, herunder kinesiske, firmaer, om deltagelse i bygningen af et kritisk segment af dette projekt: den 'T'-formede Campinorte-Annapolis/Campinorte-Lucas-rute i det centrale Brasilien.

Dette segments betydning i forhold til det overordnede projekt fremgår klart af Figur 4, et skematisk kort, som først publiceredes af EIR tilbage i 1988. Den nordlige endestation Palmas ligger et stenkast fra det berømte Carajás-projekt midt i Amazonjunglen, verdens største (og reneste) forekomst af jernmalm, og som i øjeblikket kun er forbundet med tog til den atlantiske havn Sao Luis.

Når den først er bygget, vil den vestlige endestation Lucas befinde sig halvvejs til den brasiliansk-peruvianske grænse, hvor den projekterede jernbanelinje vil tilkobles en peruviansk gren, der krydser Andesbjergene ved Saramirisa – det lavest beliggende pas i den gigantiske bjergkæde – og derfra til en eller flere peruvianske havne med udskibning over Stillehavet. Dette ville drastisk afkorte transporttid og omkostninger fra Brasilien (og andre lande i den sydlige kegle, såsom Argentina) til eurasiske kraftcentre som Kina, Indien og Rusland.

Endnu større effektivitet, vækst og produktivitet kan opnås, eftersom denne sydamerikanske, transkontinentale jernbane direkte kan forbindes til Asien via jernbaner i takt med, at jernbanelinjer til højhastighedsmagnettog bliver bygget og gjort tilgængelige gennem Darién-gabet og Beringstrædet.

Der er forskellige mulige ruter for en sydamerikansk, transkontinental jernbane. (Den, der er under drøftelse mellem Kina, Brasilien og Peru, er centreret omkring Sao Paulo-Santa Fé do Sul-Cuiabá-Porto Velho-Pucallpa-Saramirisa-Bogotá-Panamá.) En anden realistisk mulighed er Sao Paulo-Santa Fé do Sul-Santa Cruz-Desaguadero-Saramirisa-Bogotá-Panamá, som man længe har blevet undersøgt.

Faktisk blev tidligere versioner af netop dette projekt udarbejdet af Intercontinental Railway Commission, påbegyndt af den amerikanske udenrigsminister James Blaine, som brugte amerikanske ingeniørtropper til at opmåle og projektere banelinjer, der forbandt USA hele vejen til Argentina og Brasilien, og som præsenterede et fuldstændigt kort over den påtænkte rute til præsident William McKinley i 1898. McKinley, som var en stærk tilhænger af Det amerikanske System, mindedes Blaines planer som menneskehedens fremtid i en tale i 1901 ved den panamerikanske udstilling i Buffalo – hvor McKinley blev skudt og dræbt i en britisk ledet operation.

Et andet storslået projekt, bygningen af en kanal, der forbandt oceanerne, gennem Nicaragua, blev annonceret den 9. juli af den nicaraguanske præsident Daniel Ortega. Kæmpeprojektet vil blive udført af det kinesiske firma HKND, men præsident Putin foretog også et ikke-annonceret ophold i Nicaragua den 12. juli på vejen til BRIKS-topmødet, for at tilbyde russisk støtte.

Kanalen vil løbe 173 mil (276 km.) fra Brito-flodens udmunding på Stillehavskysten i det sydøstlige Nicaragua til Punta Gorda-flodens udmunding på den caribiske side. Den vil inkludere to sluser, og over en strækning på 65 mil (104 km.) vil den passere igennem Nicaraguasøen, og den projekterede gennemsejlingstid vil være på 30 timer fra kyst til kyst for de 5.100 af verdens største skibe, som vil kunne benytte denne kanal.

Projekteringsingeniører rapporterer, at det vil kræve 50.000 byggearbejdere, og at kanalen efter ibrugtagning vil generere 200.000 jobs, inklusive underprojekter (lufthavn, to havne, turistcenter osv.)

Præsident Ortega udtalte i forbindelse med annonceringen af den valgte rute, at hele landets uddannelsessystem stod for at blive moderniseret med henblik på at uddanne de ingeniører og faglærte arbejdere, som dette projekt vil kræve. Han holdt også en bog frem, som indeholdt gennemførlighedsstudier af konstruktionen af en sådan kanal, fremstillet af USA's regering og vedtaget af Kongressen for 118 år siden, i 1896, og med en detaljeret beskrivelse af de fordele, en sådan kanal ville medføre.

Ironien i dette gik ikke hen over hovedet på nogen. Kina er aktivt involveret i massive, jobskabende projekter i Centralamerika – Amerikas såkaldte 'baghave' – alt imens USA under Obama har hjulpet med at ødelægge dette område med sin politik for legalisering af narkotika, som kommer oven i årtiers økonomiske ødelæggelser pga. Det britiske Imperiums frihandelspolitik. I dag er en tredjedel af befolkningen i El Salvador blevet tvunget til at emigrere til USA i en desperat søgen efter midlerne til overlevelse, mens den officielle arbejdsløshed i nabolandet Honduras har passeret 60 %.

Den brede tilslutning til udvikling af infrastruktur understregedes ved det sidste af de mange historiske topmøder, der fandt sted i Brasilien i midten af juli måned; det møde, der fandt sted mellem statsoverhovederne og de særlige repræsentanter for Fællesskabet af Latinamerikanske og Caribiske Stater (CELAC), som mødtes med den kinesiske præsident Xi og statslederne fra UNASUR den 17. juli. Deres fællesdeklaration (se nedenfor) understregede

»den vigtige mulighed for gensidig udvikling«,

som eksisterer, og annoncerede

»etableringen af et bredt partnerskab, baseret på lighed, gensidig fordel og fælles udvikling mellem Kina og Latinamerika og Caribien«.

Den Nye Udviklingsbank

Der er ingen tvivl om, at den Nye Udviklingsbank (NDB) og Nødreservevalutafonden (Contingent Reserve Arrangement, CRA) er kimen til en hel ny, international finansarkitektur – skønt der forude venter et større politisk slagsmål for at

gennemføre denne politik, over for de voldsomme indvendinger fra City of London og Wall Street, inklusive deres agenter i nogle af BRIKS-landene. Den Nye Udviklingsbanks stiftelsesdokument holder sig forsigtigt til ideen om, at NDB og CRA blot har til hensigt at »komplementere« eksisterende institutioner som IMF; men principperne, efter hvilke de er blevet grundlagt, er ikke blot i modstrid med IMF, men gensidigt udelukkende.

Det er markant, at NDB klart er gearet til at udlåne penge til reel udvikling, uden de forhadte betingelser om nedskæringer og grøn politik, som er forbundet med IMF og Verdensbanken. For eksempel indeholder den fælles erklæring mellem CELAC og Kina en radikal afvigelse fra IMF's og Verdensbankens betingelser, med opfordringen om at

»gøre god brug af nul-rente- eller lavrentelånene, som Kina har bevilget, i overensstemmelse med modtagerlandenes behov og prioriteringer ... Vi understreger vigtigheden af at bygge og modernisere infrastruktur.«

Argentinas præsident Fernández, som blev tildelt en hovedrolle (efter værten Rousseff) ved BRIKS/UNASUR-topmødet, kom med den klareste opfordring om en ny, finansiel verdensorden.

»Vi, mine herrer, foreslår så en ny, finansiel verdensorden, en, som ikke blot er fair og rimelig, men uundværlig ... Hvad vi kræver af verden er præcist skabelsen af en ny, finansiel verdensorden, der vil gøre bæredygtig og global, økonomisk vækst mulig ... Således lyder appellen til alle nationer, at de skal arbejde sammen i dette virkelige korstog for en ny, global, politisk, økonomisk og finansiel organisation, som vil få positive sociale, politiske, økonomiske og kulturelle konsekvenser for vore nationer.«

Præsident Putin – der, ligesom Argentinas Fernández, ikke er ukendt med at være målskive for økonomisk krigsførelse –, præsenterede et supplerende forslag:

»BRIKS-lande bør have et tættere samarbejde omkring råvaremarkederne. Vi har et enestående ressourcegrundlag: Vore nationer rummer 30-50 % af klodens reserver af diverse ressourcer. Derfor mener vi, at det er bydende nødvendigt at udvikle samarbejde inden for minering og forarbejdning og at organisere et center for uddannelse af eksperter inden for metalindustrierne i BRIKS-landene.«

En sådan enighed ville bryde Det britiske Imperiums kvælertag på verdens råvaremarkeder, og dets evne til at spekulere med nationers levevilkår og hele eksistens.

For at være anvendelig til disse formål, må NDB og CRA operere med en brandmur mod det kræftbefængte dollar-system. Det er bemærkelsesværdigt, at NDB er bemyndiget til i fremtiden både at modtage yderligere kapitalisering i anden møntfod end dollar, såvel som også til at udstede lån til BRIKS og andre nationer i en ikke-dollar møntfod.

Når tre, fire eller flere lande først er involveret i store projekter, som modtager sådanne ikke-dollar-lån, vil en ny møntfod de facto være blevet skabt, hvor faste vekselkurser mellem de nationale deltagere også vil følge. Alene dette skridt vil øjeblikkeligt frembringe en tilbagevenden til det Bretton Woods-system med faste (forudsigelige) vekselkurser, som eksisterede før 1971, og vil således med et pennestrøg udslette for billioner af dollars valuta-futures.

Men for at NDB kan være i stand til virkelig at gå i gang med opgaven om en global rekonstruktion, må USA fuldt ud indgå som partner i bankens kapitalisering og funktion som kernen i et globalt kreditsystem i traditionen efter Hamilton, af den art, som er specificeret i LaRouches Fire Love. Nutidens »dollar«, som ikke længere er USA's suveræne valuta, men snarere et overnationalt instrument til hasardspil under Det britiske Imperiums kontrol, må også vende tilbage til sin korrekte rolle som den af Finansministeriet udstedte »greenback dollar.«

Kort sagt, det centrale, strategiske spørgsmål, som blev fremsat på BRIKS-topmødet i midten af juli, er: Hvornår vil USA skille sig af med præsident Obama og vende tilbage til det Amerikanske Systems politik, på hvilket det blev grundlagt, og som halvdelen af menneskeheden, anført af BRIKS, nu gennemfører?

Denne artikel publiceredes første gang i Executive Intelligence Review, Vol. 41, No.30. 1. august 2014

Schiller Instituttets foretræde for Folketingets Politisk-Økonomisk Udvalg den 2. oktober 2008

Den 2. oktober havde Schiller Instituttet foretræde for Folketingets Politisk-Økonomiske Udvalg. Tom Gillesberg holdt talen nedenfor og kom derefter med en kraftig appel til folketingsmedlemmerne, hvor han bl.a. fremførte, at den nuværende finanskriser ikke så meget har paralleller til den i 30'erne, men i stedet til den sammenbrudskrise Europa oplevede i det 14. århundrede. Dengang ledte handelshusene Bardi og Peruzzis fald til finanssystemet og og samfundsordenens opløsning og en ny mørk tidsalder, hvor Europas befolkning blev reduceret til en tredjedel. Der var ingen opfølgende spørgsmål fra udvalget, men formanden forklarede det med, at medlemmerne allerede var velinformeret om Schiller Instituttets standpunkter gennem det materiale man løbende havde fået og i forbindelse med Schiller Instituttets foretræde i begyndelsen af året.

Efter Schiller Instituttets foretræde var der åbent samråd med økonomiminister Lene Espersen, om hvilke tiltag hun vil tage, for at beskytte Danmark og den danske befolkning imod finanskrisen. Nederst ses et lille videoklip hvor Michelle Rasmussen efter mødet spørger ministeren om LaRouches og Sarkozys forslag om en ny Bretton Woods-konference.

Tale af Tom Gillesberg til Schiller Instituttets foretræde for Folketingets Politisk-økonomiske Udvalg den 2. oktober 2008.

Kun et nyt Bretton Woods-finanssystem
kan løse finanskrisen

Vi står midt i det største finansielle sammenbrud verden nogen sinde har set. Gigantiske papirværdier er allerede gået op i røg og mange flere vil følge. Panikken har allerede meldt sig, og fra verdens finansmarkeder skrives der: "Red os, red os, giv os nogle flere penge." Men luk ørene for sirenesangen og kravet om at skatteyderne skal redde spekulanterne. Der er ingen måde, hvorpå det igangværende finansielle sammenbrud kan stoppes inden for rammerne af det

nuværende system. Kun gennem at sætte hele finanssystemet under konkursbehandling og etablere et nyt Bretton Woods-finanssystem baseret på principperne fra Franklin D. Roosevelt, som foreslået og udarbejdet af den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche, er der en farbar vej ud af den nuværende krise.

Netop nu forsøger den amerikanske regering at få en hjælpepakke til finansmarkederne på 3.500 mia. kr. vedtaget i den amerikanske kongres. Det var gode nyheder, at kongressen i første omgang stemte nej, for lykkes det at få den vedtaget, vil det ikke som lovet redde finanssystemet og vores økonomiske fremtid. Måske sætter det spekulanterne i stand til at fortsætte deres kasinospil et par dage til, men ved at staten overtager den ubetalelige gæld, skaber man hyperinflation som i Weimar-Tyskland i 1923, men denne gang på global skala. Det vil omdanne dollaren til konfetti. At lade staten og skatteyderne overtage spekulanternes dårlige spillegæld er ikke blot umoralsk, men bringer også statens fremtidige sikkerhed og borgernes velfærd i fare.

LaRouche advarede imod sammenbruddet

Det har været en udbredt kliche hos medier, politikere og økonomer at ingen kunne forudse den nuværende krise, og at der ikke er noget alternativ til at pumpe flere penge ud i finansmarkederne, men det passer ikke. Lyndon LaRouche og Schiller Instituttet har gennem årtier advaret imod den finansielle afregulering og skiftet fra fysisk økonomi til finansspekulation, og den katastrofe det uundgåeligt måtte ende i. F.eks. forsøgte jeg ved kommunalvalget i november 2005 med kampagnen: "[Når boblen brister ... Et nyt Bretton Woods](#)" at sætte den forestående krise på den politiske dagsorden.

Den 25. juli sidste år holdt Lyndon LaRouche en [webcast fra Washington](#), hvor han advarede om et dramatisk faseskift: Vi stod umiddelbart foran disintegrationen af hele det internationale finanssystem. Tre dage senere kollapsede den tyske IKB Bank under vægten af dårlige "subprimelån". De blev den snebold, der udløste lavinen. Efterfølgende fremlagde LaRouche en trepunkts kriseplan for USA. Vi har ikke blot advaret om krisens dybde men også fremlagt løsningsforslag, som da jeg i 2007 stillede op til Folketinget sammen med tre andre kandidater under sloganet: "Efter finanskrakket – Magnet og over Kattegat".

Den 17. januar i år fremlagde jeg ved [et foretræde her for Politisk-Økonomisk Udvalg](#) de umiddelbare tiltag der burde iværksættes for at undgå de frygtelige konsekvenser af et internationalt finansielt sammenbrud. Mange af jer mente

måske at jeg overdrev, eller at det var for stort et spørgsmål for folketingsmedlemmer at beskæftige sig med, men der er ingen vej uden om. Folketingets medlemmer må skabe sig et klart billede af, hvordan et nyt finanssystem skal skrues sammen, og hvilke tiltag vi må foretage for at beskytte vores økonomi og befolkning.

1) Red banker og boligejere – ikke spekulationsgælden

Efterhånden som forskellige banker og finansinstitutioner går ned, skal myndighederne ikke lade skatteyderne overtage bankernes tab (som det skete med overtagelsen af Roskilde Bank). I stedet skal man gennem en konkursbehandling sikre, at bankens normale bankvirksomhed fortsætter uhindret i en rekonstrueret bank, og så fastfryse de dårlige lån, derivater og lign. (spekulative finansinstrumenter som optioner, futures, credit default swaps, mortgage backed securities etc.) til en senere behandling. Spekulanter kan få lov til at tabe skjorten, men det er vigtigt at småsparere og virksomheder beskyttes, og at bankerne kan fortsætte de daglige aktiviteter, som en økonomi ikke kan være foruden. Staten må samtidigt forhindre, at en flodbølge af folk bliver smidt ud af deres hjem.

2) Todelt kreditpolitik

I stedet for ukritisk at pumpe milliarder ud til finansspekulanterne gennem national- og centralbanker skal vi målrette nationale kreditter til de dele af den fysiske økonomi, der kan komme til at lide under en kreditkrise, som hastigt forværres. Vi må forberede os på, at de tider, hvor et dansk indlånsunderskud kunne hentes på de internationale finansmarkeder, endegyldigt er forbi. Staten bør derfor bruge nationalbanken som en rigtig hamiltonsk nationalbank med en todelte kreditpolitik. Vi kan lade renten på udlån til finansmarkederne være rimelig høj, og samtidigt have billige kreditter på 1-2 procent til investeringer i industri, landbrug og infrastruktur, som staten udsteder gennem nationalbanken til private virksomheder via deres normale bankforbindelse. På lignende vis kan vi finansiere faste forbindelser over Femern Bælt, Kattegat og Øresund (Helsingør-Helsingborg), samt offentlige investeringer i motorveje, tog- og magnettoget, sygehuse, uddannelsesinstitutioner og forskning. Det kan sætte gang i økonomien, når den lånebaserede forbrugsfest tager af. Hvis krisen viser sig at føre til at almindelige familier ikke længere kan få rimelige realkreditlån o. lign. må staten ligeledes hjælpe til.

3) Et nyt Bretton Woods

Det nuværende spekulationshærgede globale system må sættes under konkursbehandling og erstattes af en moderne version af det Bretton Woods-finanssystem, som Roosevelt tog initiativ til i 1944. Det nye system skal være kreditbaseret, som Roosevelt havde tænkt sig, ikke monetaristisk, så der er de indbyggede mekanismer til at skabe kreditter til nationale og internationale projekter.

Det voksende oprør i den amerikanske befolkning, som resulterede i at Repræsentanternes Hus stemte nej til Bush-regeringens hjælpepakke, giver håb om at USA kan skifte politik og være med til at søsætte et nyt Bretton Woods-finanssystem sammen med Rusland, Kina og Indien, der allerede har signaleret at de vil være med. Det vil indebære at den nuværende konfrontationssøgende politik erstattes med en tilbagevenden til respekt for national suverænitet og samarbejde i ånden fra Den vestfalske Fred fra 1648. Andre ledende lande vil selvfølgelig også støde til.

I Italien har senator Oskar Peterlini sammen med 19 andre senatorer rejst et forslag i det italienske senat, om at regeringen skal arbejde for indførelsen af ["et nyt system formet efter det nye Bretton Woods, som den amerikanske økonom Lyndon LaRouche har foreslået"](#), en tanke den italienske finans- og økonomiminister Tremonti allerede er en stor fortaler for. Den franske præsident Sarkozy har også netop annonceret, at han vil indkalde et krisemøde for at forberede en international konference om et nyt finanssystem.

Danmark burde være med og aktivt arbejde for et sådant nyt finanssystem, der vil genetablere faste valutakurser og råstofpriser landene imellem, og skabe langfristede kreditter til investeringer i produktion og infrastruktur. Samtidigt skal vi samarbejde om store projekter og udviklingsprogrammer (som f.eks. Den eurasiske Landbro, der vil tage op til to generationer at fuldføre, og som kan øge det videnskabelige og produktive niveau.

Ideologien om globalisering, og en ultraliberal frimarkedspolitik uden offentlig overopsyn og kontrol, har spillet fallit. Enten følger vi LaRouches anvisninger og vender tilbage til en politik, der sætter befolkningens ve og vel først og kan sikre realøkonomisk vækst, eller vi går en ny mørk tidsalder i møde med økonomisk sammenbrud, kaos og krig.

Derfor bør Folketinget afholde en hastehøring om finanskrisen og etableringen af

et nyt Bretton Woods-finanssystem og invitere Lyndon LaRouche, som har været i stand til at forudsige krisen og ved, hvad der skal gøres, med som ekspert.

Tak for ordet.

Bilag til foretrædet:

1. Tom Gillesberg/Schiller

Instituttet:http://www.schillerinstitut.dk/finanssammenbrud_gaa_ikke_i_panic.htm

2. Tom Gillesberg/Schiller Instituttet: [Anders Fogh bør ringe til Sarkozy så Danmark er med i dannelsen af et nyt finanssystem](#)

3. Tom Gillesberg/Schiller Instituttets foretræde den 17. januar 2008<http://www.schillerinstitut.dk/folketinget170108.html>

4. LaRouche Political Action Committee: "LaRouche: There is a Plan B" og "To Save Wachovia, Restore Glass-Steagall": <http://larouchepac.com/files/pdfs/20080929-PlanB.pdf>

5. Resolution for en ny Bretton Woods-konference der blev introduceret i det italienske senat:<http://larouchepac.com/news/2008/09/25/italian-senators-introduce-motion-calling-larouches-new-bret.html>